Teismo praktikos rinkinys

GENERALINĖS ADVOKATĖS
ELEANOR SHARPSTON IŠVADA,
pateikta 2016 m. rugsėjo 22 d.[1]

Byla C-599/14 P

Europos Sąjungos Taryba
prieš

Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE)

„Apeliacinis skundas – Ribojamosios priemonės užkertant kelią terorizmui – Asmenų, grupių ir organizacijų palikimas Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalyje numatytame sąraše – Bendroji pozicija 2001/931/BUSP – 1 straipsnio 4 ir 6 dalys – Procedūra – Sąvokos „kompetentinga institucija“ reikšmė – Trečiųjų valstybių valdžios institucijų priimamų sprendimų vaidmuo – Viešosios informacijos naudojimas – Teisė į gynybą – Pareiga motyvuoti“

1. Europos Sąjungos Taryba pateikė apeliacinį skundą dėl Bendrojo Teismo sprendimo sujungtose bylose T-208/11 ir T-508/11[2] (toliau – skundžiamas sprendimas), juo buvo panaikintos kelios Tarybos įgyvendinamosios priemonės, pagal kurias siekiant kovoti su terorizmu *Liberation Tigers of Tamil Eelam* (Tamil Eelamo išlaisvinimo tigrai, toliau – LTTE) buvo įtraukti į asmenų, grupių ir organizacijų, kurioms arba kurių naudai draudžiama teikti finansines paslaugas, sąrašą. Bendrasis Teismas panaikino tas priemones, be kita ko, todėl, kad jos buvo nepakankamai motyvuotos ir kad Taryba neturėjo pakankamo pagrindo palikti LTTE tame sąraše.

2. Taryba teigia, jog skundžiamame sprendime Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą:

– klaidingai nusprendęs, kad pateikdama motyvus Taryba privalo įrodyti, jog įsitikino, kad sąrašą sudarančios institucijos veikla trečiojoje valstybėje vykdoma numatant pakankamas apsaugos priemones,

– vertindamas, kaip Taryba naudoja viešąją informaciją, ir

– nepadaręs išvados, kad LTTE buvo galima palikti sąraše remiantis 2001 m. JK nutartimi dėl įtraukimo į sąrašą[3].

1 Originalo kalba: anglų.
2 2014 m. spalio 16 d. Sprendimas *LTTE / Taryba*, EU:T:2014:885.
3 Žr. šios išvados 15 punktą.

Teisinis pagrindas

Bendroji pozicija 2001/931

3. Tarybos bendroji pozicija 2001/931/BUSP[4] buvo priimta siekiant įgyvendinti Jungtinių Tautų Saugumo Tarybos (toliau – JTST) rezoliuciją Nr. 1373 (2001). Pagal tą rezoliuciją visos valstybės turi užkirsti kelią ir sustabdyti teroro aktų finansavimą ir nedelsdamos įšaldyti asmenų, kurie daro ar kėsinasi padaryti teroro aktus arba dalyvauja ar padeda darant teroro aktus, lėšas ir kitą finansinį turtą ar ekonominius išteklius[5].

4. 1 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad „bendroji pozicija pagal tolesnių straipsnių nuostatas taikoma priede išvardytiems su teroro aktais susijusiems asmenims, grupėms ir organizacijoms“[6].

5. 1 straipsnio 2 dalyje „su teroro aktais susiję asmenys, grupės ir organizacijos“ apibrėžiamos kaip „tokių asmenų tiesiogiai ar netiesiogiai valdomos ar kontroliuojamos grupės ir organizacijos; taip pat tokių asmenų, grupių ar organizacijų vardu arba pagal jų nurodymus veikiantys asmenys, grupės ir organizacijos, įskaitant lėšas, gautas ar sukuriamas iš tokių asmenų bei su jais susijusių asmenų, grupių ir organizacijų tiesiogiai ar netiesiogiai valdomo arba kontroliuojamo turto“. 1 straipsnio 3 dalyje „teroro aktai“ apibrėžiami taip, kaip Bendrojoje pozicijoje 2001/931[7].

6. 1 straipsnio 4 dalyje numatyta, kad priede pateiktas sąrašas

„yra sudaromas remiantis tikslia informacija ar atitinkamos bylos medžiaga, kurios rodo, kad kompetentinga institucija dėl atitinkamų asmenų, grupių ir organizacijų yra priėmusi sprendimą, nepaisant to, ar jis susijęs su pavedimu, remiantis rimtais ir patikimais įrodymais ar įkalčiais, pradėti tyrimus ar baudžiamąjį persekiojimą dėl teroristinio akto, pasikėsinimo padaryti, dalyvauti ar padėti darant tokią veiką, ar su tokių veiksmų pasmerkimu. Į tą sąrašą gali būti įtraukiami asmenys, grupės ir organizacijos, kuriuos [JTST] yra nustačiusi kaip susijusius su terorizmu ir kuriems yra nusprendusi taikyti sankcijas.

Šioje straipsnio dalyje „kompetentinga institucija“ – tai teisminė institucija arba, jei teisminės institucijos neturi kompetencijos toje srityje, kuriai taikoma ši straipsnio dalis, lygiavertę kompetenciją šioje srityje turinti institucija.“

7. 1 straipsnio 6 dalyje numatyta, kad „[p]riede pateiktas asmenų ir organizacijų sąrašas yra reguliariai ir bent kartą kas šeši mėnesiai atnaujinamas siekiant užtikrinti, kad yra pagrindo palikti juos sąraše“.

8. Pagal 2 ir 3 straipsnius (tuometinė) Europos bendrija, neviršydama Europos bendrijos steigimo sutarties jai suteiktų įgaliojimų, „įsako įšaldyti priede išvardytų asmenų, grupių ir organizacijų lėšas ir kitą finansinį turtą ar ekonominius išteklius“ ir „užtikrina, kad priede išvardytų asmenų, grupių ir organizacijų naudai nei tiesiogiai, nei netiesiogiai nebūtų teikiamos lėšos, finansinis turtas ar ekonominiai ištekliai arba finansinės ar kitos gretutinės paslaugos“.

4 2001 m. gruodžio 27 d. Tarybos bendroji pozicija dėl konkrečių priemonių taikymo kovojant su terorizmu (OL L 344, 2001, p. 93; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 18 sk., 1 t., p. 217) su pakeitimais. Žr. 2 konstatuojamąją dalį.

5 JTST rezoliucijos Nr. 1373 (2001) 1 dalies a ir c punktai.

6 Žr. šios išvados 6 punktą.

7 „Teroro aktas“ – tai viena iš Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 3 dalyje išvardytų tyčinių veikų, kurios, atsižvelgiant į jų pobūdį ir kontekstą, gali padaryti didelę žalą valstybei ar tarptautinei organizacijai, kurios apibrėžiamos kaip nusikaltimas pagal nacionalinę teisę, kai padaromos siekiant: i) rimtai įbauginti gyventojus; arba ii) neteisėtai priversti vyriausybę ar tarptautinę organizaciją atlikti tam tikrą veiksmą ar jo neatlikti; arba iii) rimtai destabilizuoti ar sunaikinti pagrindines valstybės ar tarptautinės organizacijos politines, konstitucines, ekonomines ar socialines struktūras. Taip pat žr. bylą *A ir kt.*, C-158/14, kurioje savo išvadą pateiksiu 2016 m. rugsėjo 29 d.

9. Bendrosios pozicijos 2001/931 priede pateikiamas pirmasis 1 straipsnyje nurodytų asmenų, grupių ir organizacijų sąrašas. LTTE šiame sąraše nėra.

Reglamentas Nr. 2580/2001

10. Tarybos reglamento (EB) Nr. 2580/2001[8] 3 ir 4 konstatuojamosiose dalyse daroma nuoroda į JTST rezoliuciją Nr. 1373 (2001). 5 konstatuojamojoje dalyje nustatyta, kad Bendrijai reikia imtis veiksmų siekiant įgyvendinti bendros užsienio ir saugumo politikos (toliau – BUSP) aspektus, nustatytus Bendrojoje pozicijoje 2001/931. Pagal 6 konstatuojamąją dalį tas reglamentas yra priemonė, būtina Bendrijos lygmeniu ir papildanti administracines ir teismo procedūras, taikomas teroristinėms organizacijoms Europos Sąjungoje ir trečiosiose valstybėse.

11. Reglamento Nr. 2580/2001 1 straipsnio 2 dalyje „lėšų, kito finansinio turto ir ekonominių išteklių įšaldymas“ apibrėžiamas kaip „kelio užkirtimas bet kokiam lėšų judėjimui, pervedimui, keitimui, naudojimui ar disponavimui, kai galėtų pakisti jų kiekis, dydis, buvimo vieta, nuosavybė, valdymas, pobūdis, paskirties vieta ar įvyktų kitokie pakitimai, leidžiantys naudoti tas lėšas, įskaitant vertybinių popierių portfelio valdymą“. Pagal 1 straipsnio 4 dalį Reglamente Nr. 2580/2001 „teroro aktas“ apibrėžiamas taip, kaip Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 3 dalyje.

12. 2 straipsnio 3 dalyje numatyta, kad Taryba, veikdama vienbalsiai, nustato, peržiūri ir keičia asmenų, grupių ir susivienijimų, kuriems taikomas Reglamentas Nr. 2580/2001, sąrašą (toliau – 2 straipsnio 3 dalies sąrašas), vadovaudamasi Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4, 5 ir 6 dalyse išdėstytomis nuostatomis. Joje pirmiausia nustatyta, kad į tą sąrašą įtraukiami:

„<...>

(ii) juridiniai asmenys, grupės ar susivienijimai, kurie padaro arba kėsinasi padaryti bet kurį teroro aktą, jame dalyvauja arba padeda jį padaryti;

<…>“

13. LTTE buvo pirmoji organizacija, įtraukta į sąrašą, pridėtą prie Bendrosios pozicijos 2001/931 priėmus Bendrąją poziciją 2006/380/BUSP[9]. Tą pačią dieną Tarybos sprendimu 2006/379/EB ji buvo įtraukta ir į 2 straipsnio 3 dalies sąrašą[10]. LTTE neginčijo to pirmojo įtraukimo į sąrašą. Ji liko 2 straipsnio 3 dalies sąraše pagal įvairius sprendimus ir reglamentus (įskaitant ginčijamus reglamentus[11]), kuriais būdavo panaikinamas ir pakeičiamas kiekvienas jų pirmtakas. Pareiškusi pirmąjį ieškinį[12] Bendrajam Teismui LTTE siekė panaikinti Tarybos įgyvendinimo reglamentą (ES) Nr. 83/2011, kiek jis buvo susijęs su LTTE. Tas reglamentas galiojo ir LTTE buvo įtraukta į 2 straipsnio 3 dalies sąrašo 2.17 punktą[13]. Pareiškusi antrąjį ieškinį[14] LTTE siekė panaikinti Tarybos įgyvendinimo reglamentą (ES) Nr. 687/2011 (kuriuo, be kita ko, buvo panaikintas Įgyvendinimo reglamentas Nr. 83/2011), kiek jis buvo susijęs su LTTE[15].

8 2001 m. gruodžio 27 d. Reglamentas dėl specialių ribojančių priemonių, taikomų tam tikriems asmenims ir subjektams siekiant kovoti su terorizmu (OL L 344, 2001, p. 70; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 18 sk., 1 t., p. 207) su pakeitimais.

9 2006 m. gegužės 29 d. Tarybos bendroji pozicija, atnaujinanti Bendrąją poziciją 2001/931/BUSP ir panaikinanti Bendrąją poziciją 2006/231/BUSP (OL L 144, 2006, p. 25).

10 2006 m. gegužės 29 d. Tarybos sprendimas, įgyvendinantis 2 straipsnio 3 dalį ir panaikinantis Sprendimą 2005/930/EB (OL L 144, 2006, p. 21). Žr. 1 straipsnį ir tame reglamente pateikto naujojo sąrašo 2.17 punktą.

11 Žr. šios išvados 16 punktą.

12 T. y. ieškinį byloje T-208/11.

13 2011 m. sausio 31 d. Įgyvendinimo reglamentas, kuriuo įgyvendinama Reglamento (EB) Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalis ir kuriuo panaikinamas Įgyvendinimo reglamentas (ES) Nr. 610/2010 (OL L 28, 2011, p. 14).

14 T. y. ieškinį byloje T-508/11.

15 2011 m. liepos 18 d. Įgyvendinimo reglamentas, kuriuo įgyvendinama Reglamento (EB) Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalis ir kuriuo panaikinami Įgyvendinimo reglamentai (ES) Nr. 610/2010 ir (ES) Nr. 83/2011 (OL L 188, 2011, p. 2).

14. Kiekvieno iš ginčijamų reglamentų konstatuojamosiose dalyse nurodyta, kad Taryba pateikė visiems asmenims, grupėms ir organizacijoms (kai praktiškai įmanoma) motyvų pareiškimą, jame paaiškino, kodėl jie buvo įtraukti į sąrašą ankstesniame reglamente. Jose konstatuota, jog Taryba ankstesniame reglamente į sąrašą įtrauktus asmenis, grupes ir organizacijas informavo, kad nusprendė palikti juos sąraše. Be to, paaiškinta, kad tiems asmenims, grupėms ir organizacijoms pranešta apie galimybę prašyti Tarybos motyvų, dėl kurių jie buvo įtraukti į sąrašą, pareiškimo (jei apie tai dar nebuvo pranešta). Atlikdama išsamią 2 straipsnio 3 dalies sąrašo peržiūrą Taryba pagal tas konstatuojamąsias dalis atsižvelgė į jai pateiktas suinteresuotųjų subjektų pastabas.

15. Bendrasis Teismas taip apibūdino motyvų pareiškimo turinį, susijusį su Įgyvendinimo reglamentu Nr. 83/2011:„167. Šie motyvai pradedami pastraipa, kurioje Taryba, pirma, apibūdina ieškovę kaip 1976 m. sukurtą „teroristinę grupę“, kovojančią dėl atskiros Tamilų valstybės Šri Lankos šiaurėje ir rytuose, antra, tvirtina, kad ieškovė įvykdė „tam tikrą skaičių teroro aktų, įskaitant pakartotinius bauginimo išpuolius ir veiksmus prieš civilius asmenis, dažnus išpuolius prieš vyriausybės tikslus, politinių procesų žlugdymą, politinius pagrobimus ir nužudymus“, ir, trečia, išreiškia nuomonę, kad „nors neseniai įvykęs LTTE karinis pralaimėjimas gerokai susilpnino šios organizacijos struktūrą, tikėtina, kad ji ketina toliau rengti teroristinius išpuolius Šri Lankoje“ (ginčijamų reglamentų motyvų pirmosios pastraipos).

168. Paskui Taryba pateikia sąrašą su nurodyta „teroristine veikla“, kurią, pasak Tarybos, ieškovė vykdė nuo 2005 m. rugpjūčio mėn. iki 2009 m. balandžio mėn. arba, kaip nurodyta ginčijamuose reglamentuose, 2010 m. birželio mėn. (ginčijamų reglamentų motyvų antrosios pastraipos).

169. Nusprendusi, kad „šie aktai nurodyti Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 3 dalies a, b, c, f ir g punktuose ir buvo įvykdyti siekiant šios bendrosios pozicijos 1 straipsnio 3 dalies i ir iii punktuose nurodytų tikslų“ ir kad [LTTE] taikomas Reglamento Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalies ii punktas“ (ginčijamų reglamentų motyvų trečiosios ir ketvirtosios pastraipos), Taryba remiasi sprendimais, kuriuos Didžiosios Britanijos ir Indijos valdžios institucijos dėl ieškovės priėmė 1992 m., 2001 m. ir 2004 m. [įskaitant du Jungtinės Karalystės (toliau – JK) sprendimus. Vienas sprendimas – 2001 m. kovo 29 d. JK vidaus reikalų departamento valstybės sekretoriaus (toliau – vidaus reikalų ministras), juo LTTE paskelbta su terorizmu susijusia organizacija pagal 2000 m. JK terorizmo įstatymą (*UK Terrorism Act 2000*) (toliau – 2001 m. JK nutartis dėl įtraukimo į sąrašą)] (įgyvendinimo reglamentų Nr. 83/2011–Nr. 125/2014 motyvų penktosios ir šeštosios pastraipos) bei 2012 m. (Įgyvendinimo reglamento Nr. 790/2014 šeštoji ir septintoji pastraipos).

170. Dėl Didžiosios Britanijos sprendimų ir dėl Indijos sprendimų (tik Įgyvendinimo reglamento Nr. 790/2014 motyvuose) pažymėtina, jog Taryba daro nuorodą į aplinkybę, kad tie sprendimai nuolat peržiūrimi arba kad juos galima peržiūrėti arba skųsti.

171. Remdamasi šiais argumentais Taryba daro išvadą, kad „sprendimus dėl LTTE priėmė kompetentingos institucijos, kaip jos suprantamos pagal Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalį (ginčijamų reglamentų motyvų septintosios pastraipos).

172. Galiausiai Taryba „konstatuoja, kad minėti sprendimai <…> tebegalioja, ir <…> teigia, kad motyvai, kurias grindžiamas LTTE įtraukimas į lėšų įšaldymo sąrašą, tebeturi galią“ (ginčijamų reglamentų motyvų aštuntosios pastraipos). Tuo remdamasi Taryba daro išvadą, kad ieškovė turi likti įrašyta tame sąraše (ginčijamų reglamentų motyvų devintosios pastraipos).“

Proceso pirmosios instancijos teisme ir skundžiamo sprendimo santrauka

16. 2011 m. balandžio 11 d. LTTE pareiškė ieškinį (byla T-208/11) Bendrajam Teismui ir apskundė jos įtraukimą į 2 straipsnio 3 dalies sąrašą Įgyvendinimo reglamente Nr. 83/2011. Kai LTTE buvo palikta Įgyvendinimo reglamento Nr. 687/2011 sąraše, ji pareiškė naują ieškinį (byla T-508/11), kuriuo tuo pačiu pagrindu siekė panaikinti tą reglamentą. Kai tas reglamentas buvo panaikintas ir pakeistas Tarybos įgyvendinimo reglamentu (ES) Nr. 1375/2011[16] ir LTTE buvo palikta 2 straipsnio 3 dalies sąraše, LTTE pateikė prašymą sujungti bylas T-208/11 ir T-508/11. Ji siekė leidimo iš dalies pakeisti reikalavimus abiejose bylose, kad jais būtų aprėptas ir Įgyvendinimo reglamentas Nr. 1375/2011. 2012 m. birželio 15 d. nutartimi bylos buvo sujungtos. Kol vyko procesas, buvo priimtos naujos įgyvendinimo priemonės ir LTTE paprašė pakoreguoti prašymą panaikinti reglamentus, kad jis aprėptų Tarybos įgyvendinimo reglamentus (ES) Nr. 542/2012[17], Nr. 1169/2012[18], Nr. 714/2013[19], Nr. 125/2014[20] ir Nr. 790/2014[21]. Kartu su kitais įgyvendinimo reglamentais jie vadinami „ginčijamais reglamentais“. Bendrasis Teismas leido padaryti tuos pakeitimus.

17. Europos Komisija ir Nyderlandų vyriausybė dalyvavo abiejose bylose ir palaikė Tarybos, kuri Bendrojo Teismo prašė atmesti LTTE ieškinį ir priteisti iš jos bylinėjimosi išlaidas, reikalavimus. Byloje T-208/11 Jungtinės Karalystės vyriausybė taip pat palaikė Tarybos reikalavimus.

18. LTTE pateikė šešis ieškinio pagrindus, kurie galiojo abiejose bylose; vienas papildomas pagrindas buvo susijęs tik su byla T-508/11. Šiam apeliaciniam skundui svarbūs tik trečiasis–šeštasis pagrindai.

19. *Trečiajame pagrinde* (jokio kompetentingos institucijos priimto sprendimo nebuvimas) LTTE tvirtino, kad ginčijamų reglamentų motyvuose buvo nuorodų į Jungtinės Karalystės ir Indijos valdžios institucijų sprendimus, kurių negalima laikyti kompetentingos institucijos sprendimais pagal Bendrąją poziciją 2001/931. Jeigu Bendrasis Teismas nuspręstų, kad JK sprendimai yra kompetentingų institucijų sprendimai, LTTE tvirtinimu, tie sprendimai nebuvo pagrįsti svarbiais ir patikimais įrodymais ar požymiais, be to, motyvuose nebuvo nurodyti tų sprendimų pagrindai. Jeigu Bendrasis Teismas nuspręstų, kad trečiosios valstybės (t. y. Indijos) valdžios institucijos sprendimas buvo kompetentingos institucijos sprendimas, LTTE teigimu, Indijos sprendimai, kuriais ji buvo paskelbta neteisėta, nebuvo peržiūrėti Indijos teismo, kaip reikalaujama pagal Indijos teisę. Motyvų pareiškime tas faktas taip pat neminimas ir niekaip kitaip nepažymėta, kad Indijos sprendimai yra kompetentingos institucijos priimti sprendimai. Bet kuriuo atveju Indijos sprendimai nebuvo pagrįsti svarbiais ir patikimais įrodymais ar požymiais, o tų sprendimų pagrindai irgi nenurodyti motyvų pareiškime. LTTE taip pat teigė, jog Indijos valdžios institucijos dėl jų šališkumo nėra patikimas informacijos šaltinis.

16 2011 m. gruodžio 22 d. Įgyvendinimo reglamentas, kuriuo įgyvendinama Reglamento (EB) Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalis ir kuriuo panaikinamas Įgyvendinimo reglamentas (ES) Nr. 687/2011 (OL L 343, 2011, p. 10).

17 2012 m. birželio 25 d. Įgyvendinimo reglamentas, kuriuo įgyvendinama Reglamento (EB) Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalis ir kuriuo panaikinamas Įgyvendinimo reglamentas (ES) Nr. 1375/2011 (OL L 165, 2012, p. 12).

18 2012 m. gruodžio 10 d. Įgyvendinimo reglamentas, kuriuo įgyvendinama Reglamento (EB) Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalis ir kuriuo panaikinamas Įgyvendinimo reglamentas (ES) Nr. 542/2012 (OL L 337, 2012, p. 2).

19 2013 m. liepos 25 d. Įgyvendinimo reglamentas, kuriuo įgyvendinama Reglamento (EB) Nr. 2580/2001 dėl specialių ribojančių priemonių, taikomų tam tikriems asmenims ir subjektams siekiant kovoti su terorizmu, 2 straipsnio 3 dalis ir kuriuo panaikinamas Įgyvendinimo reglamentas (ES) Nr. 1169/2012 (OL L 201, 2013, p. 10).

20 2014 m. vasario 10 d. Įgyvendinimo reglamentas, kuriuo įgyvendinama Reglamento (EB) Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalis ir kuriuo panaikinamas Įgyvendinimo reglamentas (ES) Nr. 714/2013 (OL L 40, 2014, p. 9).

21 2014 m. liepos 22 d. Įgyvendinimo reglamentas, kuriuo įgyvendinama Reglamento (EB) Nr. 2580/2001 2 straipsnio 3 dalis ir kuriuo panaikinamas Įgyvendinimo reglamentas (ES) Nr. 125/2014 (OL L 217, 2014, p. 1). Žr. šios išvados 16 punktą.

20. Bendrasis Teismas atmetė LTTE prieštaravimą, kad JK ir Indijos valdžios institucijos nėra kompetentingos institucijos[22]. Bendrasis Teismas nurodė teismo praktiką, patvirtinančią, kad administracinė institucija gali būti kompetentinga institucija ir kad tai, jog sprendimas administracinis, savaime nieko nelemia[23]. Bendrasis Teismas nusprendė, jog nors Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalies antroje pastraipoje pirmenybė teikiama teisminių institucijų priimtiems sprendimams, „tai visiškai nereiškia, kad negalima atsižvelgti į administracinės valdžios institucijų priimtus sprendimus, kai, pirma, šioms valdžioms institucijoms pagal nacionalinę teisę iš tikrųjų suteikta kompetencija priimti ribojamuosius sprendimus dėl su terorizmu susijusių grupuočių ir, antra, kai šios institucijos, nors yra tik administracinės, vis dėlto gali būti laikomos „prilygstančiomis“ teisminėms institucijoms“[24]. Be to, iš teismo praktikos taip pat matyti, jog Bendrojoje pozicijoje 2001/931 nereikalaujama, kad sprendimas būtų priimtas baudžiamojoje byloje; tokie sprendimai taip pat gali būti priimami per procedūrą, kurios tikslas – nustatyti prevencines priemones[25]. Šioje byloje JK ir Indijos sprendimai buvo priimti per nacionalinę procedūrą, kuria buvo siekiama nustatyti prevencines ar baudžiamąsias priemones, susijusias su kova su terorizmu.

21. Nustatęs, kad vidaus reikalų ministras yra kompetentinga institucija, Bendrasis Teismas nusprendė, jog trečiosios valstybės valdžios instituciją galima pripažinti kompetentinga institucija, kaip tai suprantama pagal Bendrąją poziciją 2001/931[26]. Bendrasis Teismas nustatė, kad būtinoji sąlyga tikrinant, ar nacionalinės valdžios institucijos sprendimas atitinka apibrėžtį 1 straipsnio 4 dalyje, ypač svarbi, kai sprendimus priima trečiosios valstybės valdžios institucijos. Jis pažymėjo, kad daugeliui trečiųjų valstybių Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencija neprivaloma ir kad nė vienai netaikomos Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos nuostatos. Tad Bendrasis Teismas nusprendė, jog prieš remdamasi trečiosios valstybės institucijos sprendimu Taryba privalo kruopščiai patikrinti, kad reikšminguose šios valstybės teisės aktuose būtų užtikrinta teisė į gynybą ir teisė į veiksmingą teisminę apsaugą, prilygstančią Sąjungos lygmeniu užtikrinamoms teisėms. Negali būti duomenų, kad trečioji valstybė praktiškai nesilaiko šių teisės aktų. Bendrasis Teismas pridūrė, kad jeigu trečiosios valstybės teisės aktais ir Sąjungos lygmeniu užtikrinamos apsaugos lygiai yra nelygiaverčiai, pripažinus, jog trečiosios valstybės nacionalinė institucija turi kompetentingos institucijos statusą pagal Bendrąją poziciją 2001/931, asmenims, kuriems taikomos Sąjungos lėšų įšaldymo priemonės, būtų taikomas skirtingas požiūris, atsižvelgiant į tai, ar nacionalinius sprendimus, kuriais grindžiamos tos priemonės, priėmė trečiųjų valstybių, ar valstybių narių institucijos[27].

22. Nagrinėjamoje byloje Bendrasis Teismas konstatavo, jog ginčijamų reglamentų motyvuose nėra jokių duomenų, kuriais remiantis būtų galima teigti, kad Taryba atliko tokį kruopštų patikrinimą[28]. Bendrasis Teismas taip pat atmetė Tarybos argumentą, kad jeigu tai būtų pirmasis įtraukimas į sąrašą (o ne pakartotinis), būtų pateiktas išsamesnis motyvų paaiškinimas, kuriame būtų išsamiau atliktas pirminis Indijos teisės aktų vertinimas. Tokiomis aplinkybėmis Bendrasis Teismas patenkino trečiąjį ieškinio pagrindą, kiek jis buvo susijęs su Indijos valdžios institucijomis, ir atmetė, kiek jis buvo susijęs su JK valdžios institucijomis[29].

22 Skundžiamo sprendimo 104 ir 110 punktai.

23 Skundžiamo sprendimo 105 ir 106 punktuose Bendrasis Teismas nurodė 2012 m. lapkričio 15 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Al-Aqsa / Taryba* ir *Nyderlandai / Al-Aqsa*, C-539/10 P ir C-550/10 P, EU:C:2012:711 (toliau – Sprendimas *Al-Aqsa*), 66–77 punktus ir savo 2010 m. rugsėjo 9 d. Sprendimo *Al-Aqsa / Taryba*, T-348/07, EU:T:2010:373, 88 punktą, taip pat 2008 m. spalio 23 d. Sprendimo *People's Mojahedin Organization of Iran / Taryba*, T-256/07, EU:T:2008:461 (toliau – Bendrojo Teismo sprendimas *PMOI*), 144 ir 145 punktus.

24 Skundžiamo sprendimo 107 punktas.

25 Skundžiamo sprendimo 113 punktas.

26 Skundžiamo sprendimo 126–136 punktai.

27 Skundžiamo sprendimo 131–140 punktai. Bendrasis Teismas rėmėsi 2009 m. rugsėjo 30 d. Sprendimo *Sison / Taryba*, T-341/07, EU:T:2009:372, 93 ir 95 punktais.

28 Skundžiamo sprendimo 141 punktas.

29 Skundžiamo sprendimo 152 punktas.

23. Toliau Bendrasis Teismas išnagrinėjo *ketvirtąjį, penktąjį ir šeštąjį ieškinio pagrindus kartu su antruoju pagrindu*. Tie pagrindai buvo tokie:

– pagal Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 6 dalį reikalaujamo peržiūros nevykdymas (ketvirtasis ieškinio pagrindas),

– pareigos motyvuoti pažeidimas (penktasis ieškinio pagrindas),

– teisės į gynybą ir teisės į veiksmingą teisminę gynybą pažeidimas (šeštasis ieškinio pagrindas),

– klaidingas LTTE laikymas teroristine organizacija, kaip apibrėžta Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 3 dalyje (antrasis ieškinio pagrindas).

24. Bendrasis Teismas tuos ieškinio pagrindus apibūdino kaip remiančius teiginį, jog Taryba pagrindė ginčijamus reglamentus veikų, kurias pati Taryba priskyrė LTTE, sąrašu, o ne kompetentingų institucijų sprendimais. Antrasis ir ketvirtasis ieškinio pagrindai susiję su teiginiu, jog teroristinės veiklos priskyrimas LTTE įtraukiant ją į tą sąrašą nebuvo pakankamai faktiškai ar teisiškai pagrįstas. Penktasis ir šeštasis ieškinio pagrindai susiję su teiginiu, jog ginčijamų reglamentų motyvuose per daug spragų, kad LTTE galėtų veiksmingai apsiginti ir kad ES teismai galėtų atlikti teisminę peržiūrą[30].

25. Pirmiausia Bendrasis Teismas nustatė[31] principus ir teismo praktiką, pagal kurią nagrinės Tarybos pateiktus ginčijamų reglamentų motyvus[32]. Jis konstatavo, jog Taryba tuos reglamentus grindė informacija, kurią gavo iš spaudos ir interneto, o ne kompetentingų institucijų sprendimuose pateiktais vertinimais[33]. Bendrojo Teismo teigimu, Tarybos motyvai buvo tokie: i) pati Taryba klasifikavo LTTE kaip teroristinę organizaciją ir priskyrė jai kelis smurtinius veiksmus, apie kuriuos sužinojo iš spaudos ir interneto; ii) be to, Taryba konstatavo, kad LTTE priskirti veiksmai yra teroro aktai, kaip tai suprantama Bendrojoje pozicijoje 2001/931, ir kad LTTE yra teroristinė grupė; iii) galiausiai Taryba nurodė JK ir Indijos valdžios institucijų sprendimus, kurie, kalbant apie įgyvendinimo reglamentus Nr. 83/2011–Nr. 125/2014, buvo priimti anksčiau, nei padarytos LTTE inkriminuojamos veikos[34].

26. Bendrasis Teismas konstatavo, kad įgyvendinimo reglamentų motyvuose Taryba nenurodė vėlesnių nacionalinės peržiūros sprendimų arba kitų kompetentingų institucijų sprendimų, kuriuose būtų iš tikrųjų nagrinėtos ir patvirtintos konkrečios tų motyvų pradžioje nurodytos veikos. Taryba tiesiog pacitavo pradinius nacionalinius sprendimus ir nieko daugiau nepridūrusi nurodė, kad jie tebegalioja. Tik Įgyvendinimo reglamento Nr. 790/2014 motyvuose Taryba paminėjo vėlesnius už LTTE konkrečiai inkriminuojamą veiką nacionalinius sprendimus. Tačiau ji neįrodė, kad tuose sprendimuose iš tikrųjų buvo išnagrinėtos ir nustatytos konkrečios veikos, nurodytos motyvų pradžioje[35]. Dėl šių priežasčių Bendrasis Teismas atskyrė šią bylą, kurioje Taryba savarankiškai nustatė faktus iš spaudos ar interneto, nuo bylų, kuriose Tarybos reglamentų faktinis pagrindas buvo kompetentingų nacionalinių institucijų sprendimai[36]. Taigi, Bendrojo Teismo teigimu, Taryba siekė vykdyti kompetentingos institucijos funkcijas. Tačiau Taryba neturėjo nei kompetencijos vykdyti tas funkcijas pagal Bendrąją poziciją 2001/931, nei priemonių[37].

30 Skundžiamo sprendimo 155 punktas.
31 Skundžiamo sprendimo 157–165 punktai.
32 Aprašyta skundžiamo sprendimo 167–172 punktuose.
33 Skundžiamo sprendimo 186 punktas.
34 Skundžiamo sprendimo 187–195 punktai.
35 Skundžiamo sprendimo 196 punktas.
36 Pirmiausia skundžiamo sprendimo 199–201 punktai.
37 Skundžiamo sprendimo 197 ir 198 punktai.

27. Bendrasis Teismas konstatavo, kad Tarybos požiūris prieštarauja dviejų pakopų sistemai, sukurtai pagal Bendrąją poziciją 2001/931. Bendrojo Teismo teigimu, visi nauji teroro aktai, kuriuos Taryba įtraukia į savo motyvus per peržiūros procesą, turėjo būti ištirti ir turėjo būti priimtas kompetentingos institucijos sprendimas pagal tą bendrąją poziciją [38].

28. Bendrasis Teismas atmetė Tarybos argumentą, kad (ginčijamų reglamentų motyvuose) konkretūs kompetentingų institucijų sprendimai, kuriais konkrečiai išnagrinėti ir patvirtinti motyvų pradžioje nurodyti veiksmai, neminimi dėl pačios LTTE, kuri galėjo ir turėjo apskųsti su ja susijusias ribojamąsias priemones nacionaliniu lygmeniu, veiksmų. Taip buvo todėl, kad: i) pareiga pagrįsti lėšų įšaldymo sprendimus faktais nepriklauso nuo suinteresuotojo asmens ar grupės veiksmų; ii) argumentu patvirtinama, kad Taryba faktiškai rėmėsi informacija, kurią gavo iš spaudos ir interneto; iii) iš argumento taip pat matyti, kad patys nacionaliniai lėšų įšaldymo sprendimai, kuriais rėmėsi Taryba, gali būti nepagrįsti jokiu konkrečiu teroro aktu, jeigu suinteresuotoji šalis pagal nacionalinę teisę jų neapskundė [39].

29. Bendrojo Teismo neįtikino Tarybos ir Komisijos argumentas, kad dėl pareigos priimant reglamentus dėl lėšų įšaldymo remtis kompetentingų institucijų sprendimuose išdėstytais faktais, kai tokių sprendimų nėra, asmenys ar grupės gali būti nepagrįstai išbraukiami iš 2 straipsnio 3 dalies sąrašo, turint omenyje ir tai, kad peržiūra valstybėse narėse gali skirtis nuo peržiūros du kartus per metus ES lygmeniu. Tas argumentas neatitiko Bendrosios pozicijos 2001/931, pagal kurią ES sprendimo faktinis pagrindas turi būti grindžiamas informacija, kuri išsamiai išnagrinėta ir patvirtinta kompetentingų nacionalinių institucijų sprendimuose.

30. Pagal dviejų pakopų sistemą valstybės narės turėjo Tarybai reguliariai perduoti, o Taryba – reguliariai rinkti tose valstybėse narėse priimtus kompetentingų institucijų sprendimus ir jų motyvus. Jei, nepaisant perduotos informacijos, Taryba neturi kompetentingos institucijos sprendimo dėl konkretaus fakto, kuris gali būti laikomas teroro aktu, Bendrasis Teismas konstatavo, kad Taryba, neturėdama galimybių pati atlikti tyrimo, privalo kompetentingos nacionalinės institucijos prašyti įvertinti šį faktą ir priimti sprendimą. Šiuo tikslu Taryba gali kreiptis į 28 Sąjungos valstybes nares, pirmiausia į valstybes nares, kurios jau nagrinėjo suinteresuotojo asmens ar grupės padėtį, ir į trečiąją valstybę, atitinkančią reikalavimus dėl teisės į gynybą apsaugos ir teisės į veiksmingą teisminę apsaugą. Bendrasis Teismas pritarė, kad tas sprendimas nebūtinai turi būti nacionalinis sprendimas dėl periodinės suinteresuotojo asmens ar grupės įtraukimo į nacionalinį lėšų įšaldymo sąrašą peržiūros. Bet kuriuo atveju skirtingu periodinės peržiūros laikotarpiu nacionaliniu lygiu, palyginti su peržiūros laikotarpiu Sąjungos lygiu, negalima pateisinti atitinkamos valstybės narės sprendimo atidėti Tarybos prašomą aptariamo fakto tyrimą. Atsižvelgiant į dviejų lygių sistemą ir į lojalaus bendradarbiavimo principą, valstybės narės turi nedelsdamos atsakyti į Tarybos prašymus pateikti vertinimą ir, jei reikia, kompetentinga institucija, kaip ji suprantama pagal Bendrąją poziciją 2001/931, turi priimti sprendimą dėl veikos, kuri gali būti pripažinta teroro aktu [40].

31. Bendrasis Teismas taip pat pridūrė, jog jokio naujo teroro akto nebuvimas konkrečiu pusės metų laikotarpiu visiškai nereiškia, kad Taryba turi išbraukti atitinkamą asmenį ar grupę iš 2 straipsnio 3 dalies sąrašo. Taryba gali palikti atitinkamą asmenį tame sąraše net nutraukus teroristinę veiklą tiesiogine to žodžio prasme, jei tai pateisinama aplinkybėmis [41].

38 Skundžiamo sprendimo 203 ir 204 punktai.

39 Skundžiamo sprendimo 204 ir 208 punktai.

40 Skundžiamo sprendimo 209–214 punktai.

41 Skundžiamo sprendimo 215 ir 216 punktai.

32. Bendrasis Teismas pridūrė, kad pareiga kompetentingų institucijų sprendimus grįsti faktais nereiškia, jog kyla pavojus nepagrįstai palikti asmenį ar grupę 2 straipsnio 3 dalies sąraše. Bendrojoje pozicijoje 2001/931 nenustatyta pareigos remtis kompetentingų institucijų sprendimais norint *nepalikti* asmens ar grupės 2 straipsnio 3 dalies sąraše. Tokiam sprendimui nėra keliami tie patys procedūriniai reikalavimai, nors daugeliu atvejų jis bus priimamas atsižvelgiant į palankius nacionaliniu lygmeniu priimtus sprendimus[42].

33. Taigi Bendrasis Teismas panaikino ginčijamus reglamentus, kiek jie buvo susiję su LTTE, remdamasis tuo, kad Reglamentas Nr. 2580/2001 taikytinas ginkluoto konflikto atveju (netaikytina šioje apeliacinėje byloje[43]) ir kad Taryba pažeidė ir Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnį, ir pareigą motyvuoti[44].

Apeliacinio skundo reikalavimai ir pastabos dėl jo

34. Taryba, kurią palaiko Komisija[45] ir Prancūzijos, Nyderlandų ir Jungtinės Karalystės vyriausybės, Teisingumo Teismo prašo panaikinti skundžiamą sprendimą, priimti galutinį sprendimą dėl apeliacinio skundo dalykų, taip pat atmesti ieškinius ir nurodyti LTTE padengti Tarybos bylinėjimosi išlaidas sujungtose bylose T-208/11 ir T-508/11 ir šiame apeliaciniame procese. LTTE prašo Teisingumo Teismo atmesti apeliacinius skundus, palikti galioti skundžiamą sprendimą ir nurodyti Tarybai padengti bylinėjimosi išlaidas.

35. 2016 m. gegužės 3 d. vykusiame posėdyje visos šios šalys pateikė pastabas žodžiu.

36. *Pirmajame apeliacinio skundo pagrinde* Taryba tvirtina, jog Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, nes nusprendė, kad LTTE išsiųstame motyvų pareiškime Taryba privalėjo įrodyti, jog įsitikino, kad sąrašą sudarančios institucijos veikla trečiojoje valstybėje vykdoma numatant pakankamas apsaugos priemones. Pagrindinius Tarybos argumentus galima apibendrinti taip: motyvų pareiškime turi būti pateikiama informacija, iš kurios LTTE galėtų suprasti, kodėl ji įtraukiama į sąrašą, pirmiausia – dėl kokio savo poelgio. Motyvų pareiškime neturėtų būti nurodoma jokia kita informacija, įskaitant informaciją, susijusią su Tarybos vertinimu dėl atitinkamų procedūrinių apsaugos priemonių, taikytinų trečiosios valstybės kompetentingos institucijos sprendimui, kuriuo ji rėmėsi. Taip pat darytina išvada, jog jeigu motyvų pareiškime informacijos apie tokį vertinimą nėra, tai nereiškia, kad Taryba tokio vertinimo neatliko.

37. LTTE prašo Teisingumo Teismo atmesti pirmąjį ieškinio pagrindą. Bendrasis Teismas teisingai konstatavo, kad motyvų pareiškime visiškai neminima teisė į gynybą arba teisė į veiksmingą teisminę apsaugą. LTTE nuomone, Bendroji pozicija 2001/931 yra teisinis pagrindas, pagal kurį Taryba privalo atsižvelgti ir į trečiosios valstybės teisės aktus, ir į jos praktiką, kad nustatytų, ar teisių į gynybą ir veiksmingą teisminę apsaugą standartai atitinka ES teisėje įtvirtintus standartus. Bendrieji ES teisės principai faktiškai taikomi Bendrajai pozicijai 2001/931 ir įgyvendinimo reglamentams. Tad sprendimas pagal 1 straipsnio 4 dalį turi būti priimamas laikantis tų teisių. Negalima tikėtis, kad asmenys bus susipažinę su procedūrinėmis garantijomis trečiosiose valstybėse. Be to, su trečiosiomis valstybėmis susijusi analizė įtraukiama į motyvų pareiškimą tik jeigu Tarybos vertinimo rezultatas yra teigiamas.

38. *Antrajame apeliacinio skundo pagrinde* Taryba tvirtina, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, vertindamas viešosios informacijos naudojimą.

42 Skundžiamo sprendimo 217 ir 218 punktai.

43 Žr. šios išvados 50 punktą.

44 Skundžiamo sprendimo 225 punktas.

45 Komisija pateikė rašytines pastabas tik dėl antrojo ir trečiojo ieškinio pagrindų. Ji pažymėjo, kad visiškai pritaria Tarybos pastaboms dėl pirmojo ieškinio pagrindo.

39. Pirma, Bendrasis Teismas padarė klaidingą prielaidą, kad Taryba privalo reguliariai teikti naujus motyvus, kodėl ieškovei toliau taikomos ribojamosios priemonės, ir kad, nepaisant 2001 m. JK nutarties dėl įtraukimo į sąrašą ir ES sprendimo įšaldyti turtą, per šešių mėnesių peržiūros laikotarpį buvo daug nacionalinių valdžios institucijų sprendimų, į kuriuos Taryba galėjo ir turėjo atsižvelgti.

40. Antra, Bendrasis Teismas sukritikavo tai, kad Taryba naudojosi laisvai prieinama informacija, kai Tarybos nurodyta informacija buvo panaudota nustatant, ar ji *turėtų* palikti LTTE sąraše, nepaisant to, kad Taryba *galėtų* palikti LTTE sąraše dėl galiojančių kompetentingų institucijų sprendimų.

41. Trečia, nors Bendrasis Teismas nurodė, kad Taryba turėjo paprašyti kompetentingos institucijos peržiūrėti informaciją iš spaudos, tokia procedūra nepagrįsta nei Bendrąja pozicija 2001/931, nei Teisingumo Teismo sprendimu *Al-Aqsa*, nei kuo nors kitu. Bet kuriuo atveju dėl tokios Bendrojo Teismo pozicijos susiklostytų neįmanoma padėtis.

42. Ketvirta, Bendrasis Teismas padarė klaidingą išvadą, jog dėl jo atsisakymo pritarti tam, kad Taryba galėtų naudotis laisvai prieinama medžiaga, ginčijami reglamentai būtinai turėtų būti panaikinti.

43. LTTE atsakė, kad motyvų pareiškime išvardyti veiksmai nebuvo pagrįsti kompetentingų institucijų sprendimais, nes kiekviena į sąrašą įtraukta veika buvo padaryta vėliau, nei buvo priimti nacionaliniai sprendimai. Vadinasi, sprendimas palikti LTTE 2 straipsnio 3 dalies sąraše galėjo būti pagrįstas tik spaudoje ir internete paskelbta informacija. Bendrojo Teismo nuomone, Taryba neprivalo reguliariai teikti naujų motyvų, kodėl ieškovei turėtų būti ir toliau taikomos ribojamosios priemonės. Jis tiesiog konstatavo, jog Tarybai nusprendus pateikti naujų motyvų jie turi būti pagrįsti kompetentingų institucijų sprendimais. Bendrasis Teismas teisingai nusprendė, kad kai Taryba atliko nepriklausomą vertinimą remdamasi spaudoje ir internete paskelbta informacija, ji faktiškai siekė vykdyti kompetentingos institucijos funkcijas.

44. *Trečiajame apeliacinio skundo pagrinde* Taryba tvirtina, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, nes nepriėjo prie išvados, jog 2001 m. JK nutartis dėl įtraukimo į sąrašą galėtų būti laikoma tinkamu sprendimu, kaip tai suprantama pagal Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalį. Pirma, byloje *PMOI*[46] Bendrasis Teismas konstatavo, kad tokia nutartis yra kompetentingos nacionalinės institucijos sprendimas. Antra, Bendrasis Teismas reikalavo, kad Tarybai būtų pateikta visa informacija, kuria rėmėsi vidaus reikalų ministras, įtraukdamas LTTE į sąrašą.

45. LTTE teigimu, jeigu Tarybai nebuvo žinoma apie jokį teroro aktą, dėl kurio vidaus reikalų ministras įtraukė LTTE į sąrašą, ji negalėjo patikrinti, ar 2001 m. JK nutartis dėl įtraukimo į sąrašą atitiko Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalies reikalavimus. Toje byloje Bendrasis Teismas savo ruožtu negalėjo patikrinti, ar įrodymai, kuriais remtasi, buvo faktiškai tikslūs, patikimi ir nuoseklūs. Tai irgi reikštų, kad nė viena suinteresuotoji šalis negalėtų nustatyti, ar priimtas sprendimas, kaip tai suprantama pagal 1 straipsnio 4 dalį. Be to, Tarybos argumentas, kad reikalavimas pasidalyti tam tikra informacija, kuria grindžiamas nacionalinis sprendimas, gali būti nerealistiškas, yra hipotetinis. Šioje byloje neatrodo, kad informacija, kuria buvo grindžiama 2001 m. JK nutartis dėl įtraukimo į sąrašą (jei tokios buvo), buvo riboto naudojimo.

46 Bendrojo Teismo sprendimo *PMOI* 144 punktas.

Vertinimas

Preliminarios pastabos

46. Šiuo apeliaciniu skundu Teisingumo Teismo iš esmės prašoma (iš naujo) įvertinti mechanizmo, pagal kurį paliekamos galioti ES ribojamosios priemonės pagal Bendrąją poziciją 2001/931 ir Reglamentą Nr. 2580/2001, struktūrą ir valstybių narių ir trečiųjų valstybių vaidmenį toje sistemoje.

47. Toje sistemoje galima išskirti: i) pirmąjį įtraukimą į sąrašą; ir ii) sprendimą palikti asmenį, organizaciją ar grupę 2 straipsnio 3 dalies sąraše. Kalbant apie pirmosios rūšies sprendimus pažymėtina, kad Bendrojoje pozicijoje 2001/931 nustatyta Tarybos taikytina procedūra ir medžiaga, kuria ji gali remtis. Antrosios rūšies sprendimams tokių taisyklių nenustatyta. LTTE ieškinys Bendrajam Teismui ir šis apeliacinis procesas susiję būtent su antrosios rūšies sprendimu.

48. Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 6 dalyje numatoma tik reguliari į 2 straipsnio 3 dalies sąrašą įtrauktų asmenų ir grupių peržiūra siekiant įsitikinti, ar jie pagrįstai paliekami sąraše. Šiame apeliaciniame procese svarbiausi klausimai susiję su tuo, kaip Taryba gali nustatyti, kad toks pagrindas yra, ir ką Taryba privalo pranešti suinteresuotiesiems asmenims ar grupėms.

49. Iš Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 6 dalies matyti, kad, nesant pagrindo palikti asmenį ar grupę tame sąraše, Taryba privalo juos iš jo išbraukti[47]. Šiuo požiūriu neginčijama, kad pati LTTE nepateikė Tarybai pastabų ir įrodymų, kurie galėtų turėti poveikį pagrindams įtraukti ją į 2 straipsnio 3 dalies sąrašą ir galbūt lemti jos išbraukimą iš to sąrašo. Atsižvelgdamas į kitokios rūšies ribojamąją priemonę Teisingumo Teismas yra nusprendęs, kad kai tokios pastabos ir įrodymai pateikiami ir į juos atsižvelgiama iš dalies keičiant pagrindus įtraukti asmenį į sąrašą pagal BUSP srityje priimamą sprendimą, tas dalinis pakeitimas taip pat turi būti nurodytas pagal SESV priimamame reglamente[48].

50. Abiejose bylose nė viena šalis neužginčijo sprendimo dalies, susijusios su pirmuoju LTTE ieškinio pagrindu, kad Reglamentas Nr. 2580/2001 netaikomas LTTE ir Šri Lankos vyriausybės konfliktui, nes tam ginkluotam konfliktui (ir atitinkamai su juo susijusiems veiksmams) taikytina tik tarptautinė humanitarinė teisė. Tačiau tas klausimas buvo iškeltas byloje *A ir kt.*, C-158/14.

51. Savo pareiškimuose Taryba skiria gana daug dėmesio tam, kad LTTE neužginčijo nė vieno iš nacionalinių sprendimų, kuriais rėmėsi Taryba, arba Tarybos reglamentų, pagal kuriuos ji buvo pirmą kartą įtraukta į 2 straipsnio 3 dalies sąrašą ir jame palikta. Tačiau, mano nuomone, peržiūrint Tarybos reglamentą reikia išnagrinėti, ar Taryba laikėsi taikytinų ES teisėje įtvirtintų taisyklių, įskaitant Bendrojoje pozicijoje 2001/931 nustatytas sąlygas, ir pagrindinių teisių. Pagal taisykles tokia peržiūra nepriklauso nuo to, ar suinteresuotoji šalis pirmą kartą apskundė kompetentingos institucijos sprendimą atitinkamam nacionaliniam teismui.

52. Per posėdį Tarybai buvo pateiktas klausimas, ar būtina nagrinėti pirmąjį apeliacinio skundo pagrindą. Tas pagrindas susijęs su reikalavimu motyvuoti sprendimą, kuriuo patvirtinamos ribojamosios priemonės. Tiesa, jeigu Teisingumo Teismas nuspręstų, jog bent vienas iš nurodytų motyvų yra pakankamai tikslus ir konkretus, aplinkybė, kad kiti šie motyvai tokie nėra, negali pateisinti šio sprendimo panaikinimo[49]. Šioje byloje tai reiškia, kad jeigu (dėl antrojo ir (arba) trečiojo apeliacinio skundo pagrindų) Teisingumo Teismas nuspręstų, jog Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, ir nustatytų, kad ginčijami reglamentai yra tinkamai pagrįsti, pavyzdžiui, 2001 m. JK nutartimi

47 Žr., pavyzdžiui, 2011 m. gruodžio 21 d. Sprendimo *Prancūzija / People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, EU:C:2011:853, 72 punktą.

48 2016 m. kovo 1 d. Sprendimo *National Iranian Oil Company / Taryba*, C-440/14 P, EU:C:2016:128, 55 punktas.

49 2013 m. lapkričio 28 d. Sprendimo *Taryba / Manufacturing Support & Procurement Kala Naft*, C-348/12 P, EU:C:2013:776 (toliau – Sprendimas *Kala Naft*), 72 punktas ir jame nurodyta teismo praktika.

dėl įtraukimo į sąrašą, ir pakankamai motyvuoti, nebereikėtų nagrinėti, ar motyvų pareiškimai dėl rėmimosi trečiųjų valstybių sprendimais taip pat buvo pakankami. Tačiau turėdama omenyje sisteminę pirmajame apeliacinio skundo pagrinde keliamo klausimo svarbą ir jo galimą svarbą kitoms byloms, pirmąjį pagrindą nagrinėsiu neatsižvelgdama į kitus apeliacinio skundo pagrindus.

Pirmasis apeliacinio skundo pagrindas

53. Pirmasis apeliacinio skundo pagrindas susijęs su Tarybos pareigos motyvuoti taikymo sritimi, kai remiamasi trečiosios valstybės valdžios institucijos sprendimu kaip įrodymu, kad organizacijos, kaip antai LTTE, palikimas 2 straipsnio 3 dalies sąraše vis dar pagrįstas. Remdamasis tuo skundo pagrindu Bendrasis Teismas teisingai nusprendė, jog jeigu prieš remdamasi trečiosios valstybės institucijos sprendimu Taryba kruopščiai patikrina, kad reikšminguose šios valstybės teisės aktuose būtų užtikrinta teisė į gynybą ir teisė į veiksmingą teisminę apsaugą, prilygstančią Sąjungos lygmeniu užtikrinamoms teisėms, toks sprendimas gali būti laikomas kompetentingos institucijos sprendimu, kaip tai suprantama pagal Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalį. Klausimai, ar Taryba apskritai gali remtis trečiosios valstybės valdžios institucijos sprendimu ir, jei taip, kokiomis sąlygomis, šiame apeliaciniame procese Teisingumo Teismui nekeliami.

54. Bendrojoje pozicijoje 2001/931 nėra aiškaus reikalavimo pateikti motyvus. To reikalavimo pagrindas nustatytas kitur. Taigi pagal SESV 296 straipsnį Taryba privalo aiškiai ir išsamiai paaiškinti konkrečius motyvus, dėl kurių grupė, kaip antai LTTE, paliekama 2 straipsnio 3 dalies sąraše. Tas paaiškinimas turi suteikti grupei, kurios nenaudai priimtas aktas, pakankamai informacijos, kad jis galėtų sužinoti jo palikimą sąraše pagrindžiančius motyvus ir kad Sąjungos teismas galėtų peržiūrėti sprendimą[50]. Ta pareiga papildomai išreiškiama atitinkama pagrindinė teisė pagal Chartijos 47 straipsnį[51].

55. Pareiga motyvuoti yra esminis procedūrinis reikalavimas. Ji nesusijusi su nurodomo poelgio įrodymo klausimu. Tai susiję su esminiu akto teisėtumu, nes reikia įvertinti akte išdėstytų faktų tikroviškumą ir apibūdinimą kaip įrodymus, kuriais grindžiamas ribojamųjų priemonių taikymas suinteresuotajam asmeniui[52].

56. Pirmiausia, nustatant lėšų įšaldymo priemonę, to Tarybos akto motyvų pareiškime „turi būti nurodytos specifinės bei konkrečios priežastys, dėl kurių Taryba, pasinaudodama diskrecija, mano, jog tokios priemonės turi būti taikomos suinteresuotajam asmeniui“[53]. Taryba taip pat turi nurodyti „individualias, specifines ir konkrečias priežastis, dėl kurių kompetentingos institucijos mano, kad atitinkamam asmeniui taikytinos ribojamosios priemonės“[54]. Tai, ar motyvų pareiškimas turi atitikti konkrečius reikalavimus, priklausys nuo kiekvienos bylos aplinkybių, pirmiausia nuo nagrinėjamos priemonės turinio, pateiktų motyvų pobūdžio ir asmenų, kuriems skirta priemonė, arba kitų šalių, su kuriais ji tiesiogiai ir asmeniškai susijusi, intereso gauti paaiškinimus. Nereikalaujama motyvuose nurodyti visų susijusių faktinių ir teisinių aplinkybių. Taip yra todėl, kad klausimas, ar teisės akto motyvavimas yra pakankamas, turi būti vertinamas ne tik atsižvelgiant į jo formuluotę, bet ir į kontekstą bei į atitinkamą sritį reglamentuojančių teisės normų visumą[55].

57. Taigi pirmiausia derėtų apsvarstyti nagrinėjamo akto tipą ir pagrindus, kuriais jis gali būti priimtas.

50 Žr., pavyzdžiui, 2012 m. lapkričio 15 d. Sprendimo *Taryba / Bamba*, C-417/11 P, EU:C:2012:718 (toliau – Sprendimas *Taryba / Bamba*), 49 ir 50 punktus ir juose nurodytą teismo praktiką. Dėl Teisingumo Teismo kontrolės žr. 2013 m. liepos 18 d. Sprendimo *Komisija ir kt. / Kadi*, C-584/10 P, C-593/10 P ir C-595/10 P, EU:C:2013:518 (toliau – Sprendimas *Kadi II*), 119 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką.

51 Apskritai žr. Sprendimo *Kadi II* 100 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką. Taip pat žr. Sprendimo *Taryba / Bamba* 49 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką.

52 Žr., pavyzdžiui, Sprendimo *Taryba / Bamba* 60 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką.

53 Žr., pavyzdžiui, Sprendimo *Taryba / Bamba* 52 punktą.

54 Žr. Sprendimo *Kadi II* 116 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką.

55 Žr., pavyzdžiui, Sprendimo *Taryba / Bamba* 53 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką.

58. Norint įtraukti asmenį ar grupę į 2 straipsnio 3 dalies sąrašą ir juos jame palikti, reikia įvertinti riziką, kad jie yra arba gali būti susiję su teroro aktais, kaip apibrėžta Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 3 dalyje. Pagal Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalį pirminis vertinimas turi būti atliekamas remiantis „tikslia informacija ar atitinkamos bylos medžiaga“, kuri rodo, kad kompetentinga institucija dėl atitinkamų asmenų, grupių ir organizacijų yra priėmusi sprendimą. 1 straipsnio 4 dalies tekste pateikiamos tam tikros gairės dėl tų sprendimų dalyko. Svarbu, kad sprendimą priėmė kompetentinga institucija, „nepaisant to“, ar jis susijęs su pavedimu, remiantis rimtais ir patikimais įrodymais ar įkalčiais, pradėti tyrimus ar baudžiamąjį persekiojimą dėl teroristinio akto, pasikėsinimo padaryti, dalyvauti ar padėti darant tokią veiką, ar su teistumu dėl teroristinio akto, pasikėsinimo padaryti, dalyvauti ar padėti darant tokią veiką. Pastaruoju atveju taip pat būtina remtis rimtais ir patikimais įrodymais[56]. Bet kuriuo atveju Taryba privalo įsitikinti, kad yra „rimtų ir patikimų įrodymų ir įkalčių“[57]. Tai reiškia, kad Taryba neturi turėti visos informacijos, kuria rėmėsi kompetentinga institucija, priimdama (vykdomąjį ar teisminį) sprendimą, kaip antai šioje byloje 2001 m. JK nutartį dėl įtraukimo į sąrašą. Taip yra todėl, kad Taryba negali *de novo* vertinti įrodymų ar įkalčių, kuriais pagrįstas kompetentingos institucijos sprendimas, rimtumo ir patikimumo. Tačiau ji gali ir privalo iš naujo įvertinti, ar sprendimas pagrįstas įrodymais ir ar, valdžios institucijos nuomone, tie įrodymai buvo rimti ir patikimi. Pati vertinti įrodymų Taryba negali. Mat vienintelis Tarybos vykdomos (ir valstybių narių, ir trečiųjų valstybių) kompetentingų institucijų sprendimų peržiūros tikslas – patikrinti, ar pagal ES teisę tokie sprendimai yra pakankamas pagrindas taikyti ES ribojamąsias priemones.

59. Vadinasi, remiantis vien priemonės turiniu, paaiškinant motyvus pirmą kartą įtraukti asmenį ar grupę į 2 straipsnio 3 dalies sąrašą būtina nurodyti bent: i) individualias, specifines ir konkrečias priežastis manyti, kad kyla pavojus, jog asmuo ar grupė gali būti susiję su teroro aktais, kaip tai suprantama pagal 1 straipsnio 3 dalį, todėl būtina patvirtinti ribojamąsias priemones[58]; ir ii) kompetentingų institucijų sprendimus, kaip tai suprantama pagal 1 straipsnio 4 dalį, kurie buvo tų motyvų pagrindas. Abu elementai lemia priemonės teisėtumą. Nenurodžius abiejų elementų, suinteresuotasis asmuo ar grupė negali žinoti, kokiu materialiniu pagrindu jie įtraukti į sąrašą ir ar Taryba laikėsi teisės aktuose nustatytų įtraukimo į sąrašą sąlygų, o Teisingumo Teismas negali atlikti peržiūros. Tad nepritariu Tarybai, kad motyvų pareiškime turėtų būti pateikiama tik informacija, susijusi su poelgiu, dėl kurio Taryba įtraukė LTTE į sąrašą, net jeigu Taryba teisi, kad pareiga motyvuoti yra reikalavimas, nesusijęs su tariamo poelgio įrodymų klausimu[59].

60. Pirmasis apeliacinio skundo pagrindas susijęs su antruoju elementu: ar remiantis trečiųjų valstybių kompetentingos institucijos sprendimais pakanka nustatyti tik kompetentingos institucijos sprendimą, kaip tai suprantama pagal 1 straipsnio 4 dalies antrą pastraipą?

61. Mano nuomone – ne.

62. Kai Taryba remiasi valstybių narių kompetentingų institucijų, veikiančių pagal ES teisę, sprendimais, savaime suprantama, kad tos institucijos privalo laikytis Europos Sąjungoje galiojančių pagrindinių teisių. Taigi apsaugos standartai ir apsaugos lygis pagal ES teisę yra aiškiai nustatyti ir jiems taikoma Teisingumo Teismo kontrolė. Remdamasi jų sprendimais Taryba paprastai gali pagrįstai daryti prielaidą, jog tie sprendimai priimti laikantis taikytinų pagrindinių teisių, pirmiausia teisės į gynybą ir teisės į veiksmingą teisminę apsaugą. Tačiau ta prielaida nėra absoliuti. Nuomonėje 2/13 Teisingumo Teismas konstatavo, jog pagal valstybių narių abipusio pasitikėjimo principą reikalaujama,

56 Taip pat žr. mano išvados byloje *Prancūzija / People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, EU:C:2011:482, 198–201 ir 207 punktus.

57 Taip pat žr. mano išvados byloje *Prancūzija / People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, EU:C:2011:482, 136 punktą.

58 Apskritai žr. Sprendimo *Kadi II* 116 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką; Sprendimo *Taryba / Bamba* 52 punktą; Sprendimo *Al-Aqsa* 142 punktą.

59 Žr., pavyzdžiui, Sprendimo *Taryba / Bamba* 60 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką.

kad, ypač kiek tai susiję su laisvės, saugumo ir teisingumo erdve, kiekviena valstybė manytų, jog, *išskyrus atvejus, kai yra išimtinių aplinkybių*, visos kitos valstybės narės paiso Sąjungos teisės ir ypač šioje teisėje įtvirtintų pagrindinių teisių[60]. Kitaip tariant, tai abipusio pasitikėjimo, bet, kad ir kaip būtų, ne aklo abipusio pasitikėjimo principas.

63. Tokia pat išvada turi galioti ir šios bylos aplinkybėmis. Taigi, jeigu, Tarybos nuomone, yra įrodymų, jog kyla tikras pavojus, kad konkrečioje byloje kompetentingos institucijos sprendimas buvo priimtas *nesilaikant* tų teisių, neatlikusi papildomo įvertinimo ji negali remtis tuo sprendimu, kad patvirtintų ribojamąsias priemones pagal Bendrąją poziciją 2001/931. Kaip esu pažymėjusi savo išvadoje byloje *Prancūzija / People's Mojahedin Organization of Iran*, „kadangi pačios Tarybos sprendime įšaldyti lėšas turi būti gerbiamos tokios teisės, kad jis nebūtų vėliau užginčytas Europos Sąjungos teisme, man regis, kad Taryba privalo [tų teisių paisymu Europos Sąjungos lygmeniu] įsitikinti prieš priimdama savo sprendimą“[61]. Kitomis (normalesnėmis) aplinkybėmis ji gali daryti prielaidą, jog atitinkamų pagrindinių teisių laikomasi, tad atitinkamu sprendimu galima remtis norint asmenį ar grupę įtraukti į 2 straipsnio 3 dalies sąrašą.

64. Vadinasi, kalbant apie *valstybės narės* kompetentingos institucijos sprendimus, gali pakakti, kad savo motyvų pareiškime Taryba nurodytų sprendimą, kuriuo rėmėsi, ir paaiškintų, kodėl tai kompetentingos institucijos sprendimas, kaip tai suprantama pagal Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalies antrą pastraipą. Iš motyvų pareiškimo suinteresuotasis asmuo ar grupė sužino, jog Taryba veikė vadovaudamasi prielaida, kad taikytinų pagrindinių teisių buvo laikomasi ir kad nebuvo tokių išimtinių aplinkybių, dėl kurių ji nebūtų galėjusi remtis ta prielaida. Jeigu Taryba turi įrodymų, kad yra realus pavojus, jog nebuvo paisoma pagrindinių teisių, ji privalo įrodyti įsitikinusi, jog pagrindinių teisių buvo laikomasi, ir aiškiai nurodyti tai motyvų pareiškime.

65. Padėtis kitokia, kai Taryba nusprendžia remtis *trečiosios valstybės* kompetentingos institucijos sprendimu. Tos valdžios institucijos veikia nesant tokių pačių kaip institucijos valstybėse narėse su pagrindinių teisių apsauga susijusių apribojimų, net jeigu pagal jų teisės aktus pagrindinių teisių apsauga gali bent jau prilygti teisių apsaugai pagal ES teisę. Pati Taryba pripažįsta, kad ji privalo įsitikinti, jog trečiosios valstybės valdžios institucijos sprendimas priimtas apsaugant pagrindines teises lygiu, kuris bent prilygsta pagal ES teisę taikomam lygiui (ir kuriuo reglamentuojami lygiaverčiai valstybių narių valdžios institucijų sprendimai).

66. Nepaisant bendrosios prielaidos, kad trečiosios valstybės laikosi įsipareigojimų pagal tarptautinę teisę (galbūt įskaitant su žmogaus teisėmis susijusius įsipareigojimus), būtų nepagrįsta daryti kažkokias prielaidas apie pagrindinių teisių apsaugos lygį, užtikrinamą trečiojoje valstybėje, ir spręsti, ar jis „bent jau prilygsta“ Europos Sąjungos lygiui. Nors trečiajai valstybei privalomos tarptautinės teisės normos (įskaitant pirmiausia Europos žmogaus teisių konvenciją) gali daug ką parodyti, būtina atsižvelgti ir į vidaus teisę. Taryba turi patikrinti, ar pagrindinių teisių apsaugos lygis bent jau prilygsta ES teisėje numatytam lygiui ir ar yra įrodymų, kad nagrinėjamas sprendimas galėjo būti priimtas nesilaikant tinkamo apsaugos lygio.

67. Mano nuomone, tai reiškia, kad Taryba privalo išnagrinėti: i) kokios tos trečiosios valstybės vidaus teisės normos taikomos nagrinėjamam sprendimui (įskaitant bet kokias tarptautinės teisės normas, įtrauktas į vidaus teisę); ii) kokie apsaugos standartai ir lygis numatyti pagal tas normas (taip pat ar yra galimybė pasinaudoti administracine ar teismine sprendimo peržiūra, taip užtikrinant pagrindinę teisę į veiksmingą teisminę apsaugą) ir ar jie prilygsta pagal ES teisę garantuojamai apsaugai; iii) ar yra įrodymų, kad nagrinėjamas sprendimas galėjo būti priimtas nesilaikant tinkamo apsaugos lygio. Tačiau,

60 2014 m. gruodžio 18 d. Nuomonės 2/13, EU:C:2014:2454, 191 punktas ir jame nurodyta teismo praktika. Dėl tokių galimų išimtinių aplinkybių žr. 2016 m. balandžio 5 d. Sprendimo *Aranyosi*, C-404/15 ir C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, 88–104 punktus.

61 Žr. mano išvados byloje *Prancūzija / People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, EU:C:2011:482, 202 punktą.

priešingai nei Bendrasis Teismas, neįžvelgiu būtinybės Tarybai sistemiškai tikrinti, ar trečioji valstybė praktiškai taiko savo teisės aktus, kuriais apsaugoma teisė į gynybą ir užtikrinama veiksminga teisminė apsauga. Tai nebūtina ir to nepakanka siekiant nustatyti, ar konkrečiu atveju Taryba pagrįstai remiasi konkrečiu kompetentingos institucijos sprendimu.

68. Taip pat nepritariu Tarybos nuogąstavimams, kad kyla pavojus įsikišti į trečiosios valstybės politinę sistemą, ir teiginiui, jog tokio pavojaus būtų galima išvengti, jeigu Tarybai būtų leista pateikti savo pastabas dėl tos valstybės teisinės sistemos per vėliau vykstantį teisminį procesą, pirmiausia savo rašytinėse pastabose, kurioms taikytina Teisingumo Teismo statuto 20 straipsnio antra pastraipa[62]. Mano nuomone, atlikdama vertinimą Taryba tikrina tik trečiosios valstybės įstatymų lygiavertiškumą ES teisės aktams ir konkrečiu atveju užtikrinamas garantijas. Ji nesiekia patikrinti, ar trečioji valstybė laikosi kokių nors jai privalomų tarptautinės teisės normų ar kitų valstybių vidaus įstatymų. Be to, apie argumentus, dėl kurių Taryba galėtų remtis trečiosios valstybės valdžios institucijos sprendimais, suinteresuotajam asmeniui ar grupei pranešama tik jeigu Taryba nustato, kad teisės aktai yra lygiavertiški. Jeigu tokio vertinimo rezultatas neigiamas, Taryba negali remtis trečiosios valstybės valdžios institucijos sprendimu ir jokia Tarybos vertinimo dalis nepranešama suinteresuotajam asmeniui ar grupei ir neskelbiama viešai.

69. Dėl tų pačių priežasčių būtų nepagrįsta pateikti motyvų pareiškimą tik rašytinėse pastabose per procesą Bendrajame Teisme. Bet kuriuo atveju pareiga motyvuoti reiškia, kad šalis, kurios nenaudai priimamas sprendimas, turi atitinkamą teisę sužinoti tuos motyvus: ta teisė negali priklausyti nuo pirmo Tarybos reglamento apskundimo ES teismuose. Naudodamasis ta teise suinteresuotasis asmuo gali sužinoti svarbiausią informaciją, kuria remiantis jo nenaudai buvo priimta tam tikra priemonė, ir tą priemonę užginčyti, o ne atvirkščiai[63].

70. Kai vertinimo rezultatas teigiamas, motyvų pareiškime Taryba privalo pateikti pagrindus, kuriais remdamasi ji nusprendė, kad trečiosios valstybės kompetentingos institucijos sprendimas priimtas pagal pagrindinių teisių apsaugos standartus, lygiaverčius tiems, kurie pagal ES teisę taikomi valstybių narių kompetentingų institucijų priimamiems sprendimams. Taigi nepakanka vien nurodyti tą sprendimą.

71. Tai nereiškia, kad motyvų pareiškime Taryba privalo atskleisti visą savo analizę ir pateikti bendrąjį ir išsamų trečiosios valstybės konstitucinės ir baudžiamosios teisės ir praktikos vertinimą. Ji turi tik aiškiai išdėstyti, kodėl šioje byloje dėl tam tikro kompetentingos institucijos sprendimo trečiosios valstybės įstatymais užtikrinamas lygiavertis bent jau teisės į gynybą ir teisės į veiksmingą teisminę apsaugą apsaugos lygis, ir nurodyti teisinius teisių šaltinius, kuriais rėmėsi.

72. Grįsdama pirmąjį apeliacinio skundo pagrindą Taryba taip pat, atrodo, atskiria sprendimą, kuriuo ji pirmą kartą įtraukia asmenį ar grupę į sąrašą, nuo paskesnių sprendimų, kuriais juos palieka 2 straipsnio 3 dalies sąraše. Tą skirtumą išsamiau aptarsiu nagrinėdama antrąjį skundo pagrindą. Dėl toje šios išvados dalyje paaiškintų priežasčių[64] manau, kad Taryba, kai remiasi trečiosios valstybės kompetentingos institucijos sprendimu priimdama sprendimą palikti asmenį ar grupę 2 straipsnio 3 dalies sąraše, privalo pateikti pakankamą motyvų pareiškimą, kodėl rėmėsi tuo sprendimu.

62 Pagal šią nuostatą: „Rašytinę proceso dalį sudaro procesą pradedantys ir kiti pareiškimai, gynybos argumentai bei pastabos, perduodami bylos šalims ir Sąjungos institucijoms, kurių sprendimai yra ginčijami, taip pat atsakymai į juos, jei tokių esama, bei visi patvirtinamieji raštai ir dokumentai arba jų patvirtinti nuorašai“.

63 Žr., pavyzdžiui, Sprendimo *Kadi II* 100 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką.

64 Pirmiausia žr. šios išvados 86–96 punktus.

73. Taigi neįžvelgiu klaidos Bendrojo Teismo pateiktame aiškinime, kuriuo jis grindžia savo išvadą, kad Taryba nepateikė jokio teisės į gynybą ar teisės į veiksmingą teisminę apsaugą apsaugos lygių pagal Indijos teisės aktus vertinimo ir kad tiesiog nepakanka nuorodos į teisės aktų nuostatų dalis ir Indijos vidaus reikalų ministro atliekamą periodinę peržiūrą. Tos išvados nekeičia faktas, kad, mano nuomone, Bendrasis Teismas padarė klaidą, nes konstatavo, jog yra bendroji Tarybos pareiga praktiškai ir teoriškai patikrinti, ar trečioji valstybė veiksmingai taiko savo teisės aktus, kuriais saugomos teisės į gynybą ir į veiksmingą teisminę apsaugą.

74. Todėl pirmąjį apeliacinio skundo pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Antrasis apeliacinio skundo pagrindas

Įžanga

75. Antrasis Tarybos apeliacinio skundo pagrindas pirmiausia susijęs su motyvais, kuriais remdamasi Taryba gali priimti sprendimą palikti asmenį ar grupę 2 straipsnio 3 dalies sąraše, ir su reikalavimu nurodyti tuos motyvus pateikiant motyvų pareiškimą. Tas apeliacinio skundo pagrindas iš esmės susijęs su trimis argumentais: i) Bendrasis Teismas padarė klaidingą prielaidą, kad Taryba turi reguliariai teikti naujas priežastis, kodėl suinteresuotajai šaliai ir toliau turėtų būti taikomos ribojamosios priemonės; ii) Bendrasis Teismas klaidingai konstatavo, kad Taryba negali remtis viešai skelbiama medžiaga, kuri nebuvo įtraukta į kompetentingos institucijos sprendimą; iii) Bendrasis Teismas nepagrįstai nusprendė panaikinti ginčijamą sprendimą, nes Taryba negalėjo remtis viešai skelbiama medžiaga.

76. Aptarsiu visus argumentus iš eilės.

Ar Taryba privalo reguliariai teikti naujas priežastis, kodėl grupei turėtų būti toliau taikomos ribojamosios priemonės?

77. Pritariu Tarybai, jog priimdama sprendimą palikti suinteresuotąjį asmenį ar grupę 2 straipsnio 3 dalies sąraše ji ne visada turi pateikti naujas priežastis (dėl naujų faktų kompetentingos institucijos sprendime arba naujo tokios institucijos sprendimo, susijusio su faktais, kuriais Taryba anksčiau rėmėsi), kodėl palieka tą asmenį sąraše. To gali būti reikalaujama kartais, bet ne visada.

78. Pagal Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalį įtraukimo į sąrašą pagrindas yra tai, kad kompetentinga institucija „dėl atitinkamų asmenų, grupių ir organizacijų yra priėmusi sprendimą, nepaisant to, ar jis susijęs su pavedimu, remiantis rimtais ir patikimais įrodymais ar įkalčiais, pradėti tyrimus ar baudžiamąjį persekiojimą dėl teroristinio akto, pasikėsinimo padaryti, dalyvauti ar padėti darant tokią veiką, ar su tokių veiksmų pasmerkimu“. Įrodymai turi būti tiksli informacija arba medžiaga.

79. Taigi pirmą kartą į sąrašą įtraukiama remiantis sprendimais dėl ankstesnių faktų. Nuoroda į nacionalinį sprendimą teikiama siekiant „užtikrinti, kad Tarybos sprendimas būtų priimtas remiantis pakankamu faktiniu pagrindu, leidžiančiu konstatuoti, kad kyla pavojus, jog nepriėmus ribojamųjų priemonių, susijęs asmuo ir toliau dalyvaus teroristinėje veikloje“[65]. Taip siekiama „nustatyti, ar yra

65 Sprendimo *Al-Aqsa* 81 punktas. Taip pat žr. šios išvados 68 punktą.

rimtų ir patikimų įrodymų arba įkalčių dėl susijusio asmens dalyvavimo teroristinėje veikloje, kuriuos nacionalinės institucijos laikytų patikimais“[66]. Taigi, norint pirmą kartą ką nors įtraukti į sąrašą, tais sprendimais remiamasi vertinant teroro aktų ar dalyvavimo tokiuose aktuose ateityje riziką[67]. Nėra pagrindo įšaldyti (teroro) aktų finansavimo, jeigu n(eb)ėra rizikos, kad tokie aktai bus vykdomi.

80. Remdamasi tokiu vertinimu Taryba turi nuspręsti, kokį apsaugos lygį nustatyti atsižvelgiant į riziką, ir įvertinti, ar tam tikras asmuo ar grupė kelia tokią riziką (galbūt net tais atvejais, kai jie kurį laiką neįvykdė jokių teroro aktų)[68]. Tuo pateisinamas prevencinių priemonių taikymas. Rizikos vertinimas konkrečiu atveju turi būti grindžiamas faktais ir informacija, pateikiama kompetentingų institucijų sprendimuose. Atsižvelgiant į Bendrojoje pozicijoje 2001/931 nustatytą dviejų lygių sistemą, tie sprendimai yra vienintelė galimybė įrodyti, jog yra pagrindas įtraukti asmenį, organizaciją ar grupę į sąrašą. Taryba privalo patikrinti, ar sprendimas, kaip tai suprantama pagal Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalį, pakankamai tikslus: i) suinteresuotajam asmeniui ar grupei; ir ii) galimam suinteresuotojo asmens ar grupės ryšiui (kaip aprašyta tos bendrosios pozicijos 1 straipsnio 2 dalyje) su teroro aktais, kaip apibrėžta tos pozicijos 1 straipsnio 3 dalyje, nustatyti. Taryba taip pat turi atsižvelgti į sprendimo priėmimo laiką ir į faktų, kuriais remiasi spręsdama, ar jais įrodoma dabartinė (ir galbūt būsima) terorizmo rizika, kuria pateisinamas ribojamųjų priemonių taikymas, datą.

81. Vadinasi, nors Taryba savo nuožiūra vertina terorizmo riziką, nustato apsaugos lygį ir renkasi priemones, kuriomis bus užkertamas kelias tai rizikai, ji gali įtraukti asmenis, grupes ir organizacijas į 2 straipsnio 3 dalies sąrašą tik jeigu yra pakankamas pagrindas konstatuoti, jog tie asmenys, grupės ir organizacijos yra, kaip reikalaujama, susiję su teroro aktais ar veikla. Taigi ji vadovaujasi savo nuožiūra vertindama kompetentingų institucijų sprendimus ir juos grindžiančius faktus ir įrodymus. Tačiau Bendrojoje pozicijoje 2001/931 nenumatyta, kad, priimdama sprendimą pirmą kartą įtraukti ką nors į sąrašą, pati Taryba turi tiriamuosius ar kitus faktinių aplinkybių nustatymo įgaliojimus[69]. Taigi Taryba negali savo nuožiūra pasirinkti pagrindo, kuriuo nustatys savo motyvus įtraukti ką nors į sąrašą. Tas pagrindas turi būti kompetentingų institucijų sprendimuose.

82. Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 6 dalyje numatoma reguliariai (bent kartą kas šeši mėnesiai) atnaujinti 2 straipsnio 3 dalies sąrašą. Atnaujinant sąrašą siekiama įsitikinti, kad vis dar yra pagrindas palikti jame asmenį ar grupę. Išsamiau nepaaiškinama, koks tas pagrindas gali ir kuo turi būti grindžiamas.

83. Mano nuomone, pagrindas (t. y. priežastys), kuriuo asmuo ar grupė pirmą kartą įtraukiami į 2 straipsnio 3 dalies sąrašą ir jame paliekami, turi būti tas pats: asmenys, organizacijos ar grupės gali likti tame sąraše tik jeigu toliau egzistuoja teroro aktų ir veiklos ir dalyvavimo juose rizika. Dviejų lygių įtraukimo į sąrašą mechanizmo pagrindimas yra toks pats, neatsižvelgiant į tai, kiek laiko asmuo ar grupė yra sąraše. Kitaip tariant, negali būti daroma prielaida, jog pirmą kartą į sąrašą įtrauktas asmuo ar grupė tenkina įtraukimo į sąrašą kriterijus, nebent ir kol jie pateikia prašymą išbraukti juos iš sąrašo ir pateikia tą prašymą pagrindžiančių naujų faktų įrodymus.

84. Tačiau Taryba turi vykdyti priežiūros funkciją. Būtent Taryba, atnaujindama sąrašą, turi patikrinti, ar vis dar yra faktais ir įrodymais grindžiamas pagrindas palikti ką nors sąraše. Byloje *Al-Aqsa* Teisingumo Teismas nusprendė, kad nagrinėjant asmens ar grupės palikimą sąraše svarbus klausimas yra, „ar nuo šio asmens pavardės ar pavadinimo įrašymo į minėtą sąrašą arba ankstesnio peržiūrėjimo faktinė padėtis pasikeitė taip, kad, atsižvelgiant į ją, nebegalima daryti tos pačios išvados dėl šio

66 Sprendimo *Al-Aqsa* 104 punktas.

67 Taip pat žr. Bendrojo Teismo sprendimo *PMOI* 110 punktą.

68 Bendrojo Teismo sprendimo *PMOI* 112 punktas. Taip pat darytina išvada, jog kompetentingos institucijos sprendimo nebuvimo negalima pateisinti tuo: kadangi asmuo ar grupė (jau) įtraukti į 2 straipsnio 3 dalies sąrašą, mažiau tikėtina, jog tas asmuo ar grupė vykdys teroro aktus ir dėl jų bus priimami kompetentingų institucijų sprendimai.

69 Sprendimo *Al-Aqsa* 69 punktas.

asmens dalyvavimo teroristinėje veikloje“[70]. Taigi svarbu, ar atsirado naujų faktų ar įrodymų arba ar pasikeitė kompetentingų nacionalinių institucijų vertinimas, susijęs su to asmens dalyvavimu finansuojant terorizmą[71]. Tame pačiame sprendime Teisingumo Teismas paminėjo klausimą, ar yra įrodymų, „jog nuo <...> pasikeitė faktinė situacija ar nacionalinių institucijų apeliantės dalyvavimo (finansuojant) teroristinę veiklą vertinimas“[72].

85. Mano supratimu, tuose Sprendimo *Al-Aqsa* punktuose dėmesys sutelkiamas pirmiausia į tai, dėl ko Taryba galėtų *išbraukti* asmenį ar grupę iš 2 straipsnio 3 dalies sąrašo. Taigi kompetentinga institucija gali nuspręsti, kad atsižvelgiant į naujus faktus ir įrodymus asmuo ar grupė nebedalyvauja finansuojant terorizmą. Arba pati Taryba gali nustatyti faktus, dėl kurių peržiūrėtų savo ankstesnį sprendimą ir galbūt išbrauktų asmenį ar grupę iš 2 straipsnio 3 dalies sąrašo.

86. Šioje byloje antrajame apeliacinio skundo pagrinde keliamas klausimas, ar Taryba privalo įrodyti (ir nurodyti motyvų pareiškime) naujas priežastis, dėl kurių asmuo ar grupė turėtų *likti* 2 straipsnio 3 dalies sąraše. Mano nuomone, viena vertus, negali būti visais atvejais galiojančios taisyklės, pagal kurią Taryba galėtų palikti asmenį ar grupę 2 straipsnio 3 dalies sąraše tik jeigu yra kompetentingos institucijos sprendimai, kurie yra priimti arba apie kuriuos Taryba sužino po pirmojo ar ankstesnio asmens įtraukimo į sąrašą. Kita vertus, pirminis sprendimas (-ai), pagal kurį ar kuriuos asmuo buvo pirmą kartą įtrauktas į sąrašą, nebus visada pakankamas (-i).

87. Klausimas, ar reikia naujo kompetentingos institucijos sprendimo ir ar jį reikia nurodyti motyvų pareiškime, priklausys nuo kelių veiksnių.

88. Jeigu Taryba priima sprendimą pagal 1 straipsnio 6 dalį *nesiremdama* nauju kompetentingos institucijos sprendimu, ji turi įsitikinti, kad kompetentingos institucijos sprendimas, kuriuo rėmėsi anksčiau priimdama pirminį sprendimą arba paskesnį sprendimą palikti asmenį ar grupę 2 straipsnio 3 dalies sąraše, vis dar pakankamas pagrindas, kad juos jame reikia palikti. Taigi remdamasi ankstesnį kompetentingos institucijos sprendimą (-us) pagrindžiančiais faktais ir įrodymais (net jeigu tie sprendimai vėliau panaikinti dėl su tais dalyvavimo teroro aktuose ar veikloje faktais ir įrodymais nesusijusių priežasčių[73]) Taryba privalo įrodyti, kad faktai ir įrodymai, kuriais buvo pagrįstas (-i) pirminis (-iai) ar ankstesnis (-iai) kompetentingos institucijos sprendimas (-ai), vis dar pateisina vertinimą, jog suinteresuotasis asmuo ar grupė kelia terorizmo riziką, tad prevencinės priemonės yra pagrįstos. Paprastai tariant, turi vis dar egzistuoti rizika ir su ja susijęs poreikis taikyti prevencines priemones.

89. Kadangi kompetentingų institucijų sprendimai būtinai susiję su faktais, įvykusiais prieš priimant tuos sprendimus, tai reiškia, kad kuo ilgesnis laikotarpis tarp tų faktų bei tų sprendimų ir naujo sprendimo palikti asmenį ar grupę 2 straipsnio 3 dalies sąraše, tuo didesnė pareiga tenka Tarybai kruopščiai patikrinti, ar atnaujinant sąrašą jos išvada vis dar yra tinkamai pagrįsta tuo sprendimu ir jame išdėstytais faktais[74]. Jeigu kompetentingos institucijos sprendimas ar jo galiojimas pratęsiamas, Taryba privalo patikrinti, kokiu pagrindu tai daroma. Taigi tai reiškia, kad Tarybos analizė negali būti visiškai tokia pati kaip atlikta priimant ankstesnį sprendimą pagal 1 straipsnio 6 dalį, remiantis tuo pačiu kompetentingos institucijos sprendimu. Būtina atsižvelgti bent jau į praėjusį laiką. Tai taip pat turi būti nurodyta motyvų pareiškime.

70 Sprendimo *Al-Aqsa* 82 punktas.

71 Sprendimo *Al-Aqsa* 83 punktas.

72 Sprendimo *Al-Aqsa* 111 punktas; taip pat žr. 90 punktą.

73 Taip buvo byloje *Al-Aqsa*, 83–90 punktai.

74 Dėl įvairių sankcijų rūšių taip pat žr. Sprendimo *Kadi II* 156 punktą.

90. Jeigu asmuo ar grupė, kurių nenaudai priimtas sprendimas, pateikė Tarybai informaciją atsiliepdama į ankstesnį sprendimą įtraukti juos į sąrašą arba motyvų pareiškimą dėl kito sprendimo įtraukti į sąrašą, Taryba taip pat privalo atsižvelgti į tokią informaciją[75] ir naujo sprendimo dėl įtraukimo į sąrašą motyvų pareiškime paaiškinti, kodėl jos vertinimas dėl tos informacijos nepasikeitė.

91. Jeigu yra priimtas ir Tarybai žinomas naujas svarbus kompetentingos institucijos sprendimas, Taryba privalo patikrinti, kokiais faktais ir įrodymais jis pagrįstas ir ar juo galima įrodyti, jog vis dar yra pagrindas palikti asmenį ar grupę 2 straipsnio 3 dalies sąraše. Šiuo požiūriu Tarybos pareigos (įskaitant susijusias su motyvų pareiškimu) bus įvairios, atsižvelgiant į tai, ar nacionaliniu sprendimu tiesiog pratęsiamas ankstesnio kompetentingos institucijos sprendimo, kuriuo Taryba anksčiau rėmėsi, galiojimas, ar tai visiškai naujas sprendimas, galbūt kitos kompetentingos institucijos (galbūt kitoje) valstybėje narėje, pagrįstas kitais faktais ir įrodymais.

92. Jau paaiškinau, kokiomis sąlygomis, mano nuomone, asmenys ar grupės gali būti įtrauktos į 2 straipsnio 3 dalies sąrašą remiantis trečiosios valstybės kompetentingos institucijos sprendimu[76]. Tokios pačios nuomonės laikausi dėl sprendimų pagal 1 straipsnio 6 dalį. Jeigu ankstesni sprendimai dėl įtraukimo į sąrašą jau buvo pagrįsti tokiu (-iais) trečiosios valstybės sprendimu (-ais) ir Taryba jau buvo įrodžiusi, kad tos sąlygos tenkinamos, nemanau, kad Taryba privalo vėl dėstyti visus tuos faktus ir įrodymus naujame motyvų pareiškime, jeigu toliau remiasi tais sprendimais. Greičiau Taryba turi paaiškinti: i) kodėl sprendžiant, ar asmenį arba grupę palikti 2 straipsnio 3 dalies sąraše, tais sprendimais vis dar įrodoma, jog to asmens ar grupės palikimas sąraše pagrįstas; ir ii) kodėl ji vis dar mano, kad tie sprendimai buvo priimti laikantis pagrindinių teisių apsaugos standartų, bent jau lygiaverčių standartams, kurie pagal ES teisę taikomi valstybių narių valdžios institucijų priimamiems sprendimams. Jeigu Taryba remiasi nauju tos pačios trečiosios valstybės sprendimu, tai, kiek Taryba vėl turės nurodyti svarbius faktus ir įrodymus, priklausys nuo to, koks yra tas naujasis sprendimas, palyginti su ankstesniuoju. Tačiau bet kuriuo atveju Taryba privalo įrodyti, jog sąlygos, kuriomis asmenys ar grupės pagal tokį sprendimą gali būti įtraukiamos į 2 straipsnio 3 dalies sąrašą, vis dar tenkinamos.

93. Šioje byloje, tiesa, atrodo, kad Bendrasis Teismas (skundžiamo sprendimo 175–177 punktuose) Tarybos prašo nurodyti naujesnius nacionalinius sprendimus ir jų pagrindus, pirma neišnagrinėjęs, ar Taryba įrodė, jog vis dar yra pagrindas palikti LTTE 2 straipsnio 3 dalies sąraše remiantis galiojančiais kompetentingų institucijų sprendimais, kuriais ji anksčiau rėmėsi.

94. Tačiau aiškinant tuos punktus kartu su skundžiamo sprendimo 196 punktu tampa akivaizdu, kad Bendrasis Teismas taip pat konstatavo, jog Taryba tiesiog nurodė pirminius kompetentingų institucijų sprendimus ir, daugiau nieko neaiškindama, pažymėjo, kad jie vis dar galioja, o dėl konkrečių nurodytų aktų (kurie įvyko *po* tų sprendimų priėmimo) nesirėmė kompetentingų institucijų sprendimais. Atsižvelgiant į tai, kad ir kokiais kompetentingų institucijų sprendimais būtų remiamasi, jie akivaizdžiai turėtų būti kiti ir priimti vėliau nei pirminiai sprendimai, kuriuos nurodė Taryba. Bendrasis Teismas patvirtino, kad buvo paminėti naujesni sprendimai, susiję su Įgyvendinimo reglamentu Nr. 790/2014, bet konstatavo, jog Taryba neparodė, kaip tuose sprendimuose buvo apsvarstyti ir palikti galioti konkretūs Tarybos anksčiau nurodyti aktai. Skundžiamo sprendimo 204 punkte Bendrasis Teismas dar aiškiau pažymėjo, kad Taryba negalėjo pateisinti asmens ar grupės palikimo 2 straipsnio 3 dalies sąraše naujais teroro aktais, jeigu tų aktų neištyrė ir sprendimo dėl jų nepriėmė kompetentinga institucija.

75 Taip pat žr. mano išvados byloje *Prancūzija / People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, EU:C:2011:482, 89 punktą.
76 Žr. šios išvados 60–73 punktus.

95. Atsižvelgdama į šias aplinkybes manau, jog Bendrasis Teismas teisingai nusprendė, kad kadangi nebuvo naujo ar kito kompetentingos institucijos sprendimo dėl teroro aktų, kuriuos Taryba nurodė kaip pakankamą motyvą pagrįstai palikti LTTE sąraše, sąrašo, ji negalėjo remtis tos organizacijos tariamai įvykdytų teroro išpuolių sąrašu, jeigu dėl tų faktų nepriimta kompetentingų institucijų sprendimų.

Ar Taryba gali remtis atviro šaltinio medžiaga, priimdama sprendimą palikti grupę 2 straipsnio 3 dalies sąraše?

96. Iš mano išvados matyti, kad nuspręsdama palikti LTTE 2 straipsnio 3 dalies sąraše Taryba negalėjo remtis LTTE tariamai įvykdytų teroro išpuolių sąrašu, jeigu dėl tų faktų nepriimta kompetentingų institucijų sprendimų, kad Taryba iš principo (taip pat) negali remtis viešai skelbiama informacija apie naujus išpuolius kaip įrodymu, jog yra pagrindas palikti asmenį, organizaciją ar grupę 2 straipsnio 3 dalies sąraše.

97. Dėl antrojo Tarybos argumento, kuriuo grindžiamas antrasis apeliacinio skundo pagrindas, kyla klausimas, ar būna to principo išimčių. Ar nuspręsdama palikti asmenį ar grupę 2 straipsnio 3 dalies sąraše Taryba vis dėlto gali remtis motyvais, pagrįstais faktais ir įrodymais, gautais ne iš kompetentingų institucijų sprendimų?

98. Mano nuomone – ne.

99. Esminis Bendrojoje pozicijoje 2001/931 numatytos dviejų lygių sistemos požymis yra tai, kad Taryba pati negali nustatyti faktų, kuriais vėliau būtų remiamasi taikant asmeniui ar grupei ES prevencines priemones. Ji neturi ir tam būtinų tiriamųjų įgaliojimų[77]. Ji gali įtraukti asmenį ar grupę į 2 straipsnio 3 dalies sąrašą tik jeigu bylos medžiagoje nurodyta, kad nacionalinė teisminė institucija ar tam tikromis sąlygomis administracinė institucija yra priėmusi sprendimą. Tas reikalavimas nustatytas siekiant užtikrinti, kad asmuo ar grupė būtų įtraukiami į sąrašą tik remiantis pakankamai rimtomis faktinėmis aplinkybėmis[78]. Daroma prielaida, kad, viena vertus, tų institucijų sprendimais pagal nacionalinę teisę nustatomi ar peržiūrimi ir patvirtinami rimti ir patikimi įrodymai ar įkalčiai, kad asmuo ar grupė dalyvauja teroro aktuose ar veikloje, kita vertus, pagal tuos sprendimus suinteresuotasis asmuo ar grupė turi pagrindines teises į gynybą ir veiksmingą teisminę apsaugą.

100. Mano supratimu, tas pagrindimas taip pat tinka sprendimui palikti asmenį ar grupę 2 straipsnio 3 dalies sąraše. To sprendimo motyvai taip pat turi būti pagrįsti rimtomis faktinėmis aplinkybėmis. Jeigu Tarybai pačiai būtų leista ieškoti (buvusio ar būsimo) dalyvavimo teroro aktuose ir veikloje, kuriems, Tarybos nuomone, taikytinos Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 2 ir 3 dalys, įrodymų ar įkalčių, tai reikštų, kad asmenims ar grupėms, paliekamoms 2 straipsnio 3 dalies sąraše remiantis kompetentingų institucijų sprendimais, ir tiems, kas paliekamas tame sąraše remiantis Tarybos iniciatyva jos pačios nustatytais faktais (net jeigu Taryba šiek tiek rėmėsi ir kompetentingų institucijų sprendimais), būtų taikomas skirtingas požiūris. Pastaroji kategorija turėtų mažiau su teisingu bylos nagrinėjimu ir veiksminga teismine apsauga susijusių teisių, kalbant apie Tarybos nustatytus faktus. Norėdami užginčyti Tarybos nustatytus faktus tos kategorijos asmenys galėtų kreiptis tik į Sąjungos teismus. O pagal dviejų lygių sistemą iš principo galima skųstis ir nacionaliniu lygmeniu (dėl kompetentingos institucijos sprendimo), ir ES lygmeniu (dėl Tarybos sprendimo dėl įtraukimo į sąrašą). Jeigu Taryba tiesiogiai remtųsi tokia informacija ar medžiaga, kiltų pavojus, kad suinteresuotajam asmeniui ar grupei nebūtų suteikta galimybė pasinaudoti pagrindine teise nacionalinio teismo prašyti peržiūrėti jų nenaudai priimtą sprendimą (o tuo atveju, kai yra kompetentingos institucijos sprendimas, asmuo ar grupė tokią teisę turėtų). Tokią peržiūrą galėtų

77 Sprendimo *Al-Aqsa* 69 punktas.
78 Sprendimo *Al-Aqsa* 68 punktas.

atlikti tik ES teismai. Taigi Taryba negali įtraukti asmens ar grupės į 2 straipsnio 3 dalies sąrašą todėl, kad spaudoje perskaitė, jog „jis tai padarė“ arba „jis pasakė, kad tai padarė“. Toks sprendimas negali tenkinti Bendrojoje pozicijoje 2001/931 nustatytų sąlygų. Jis taip pat neatitinka teisinės valstybės principo.

101. Galima tvirtinti, jog reikalavimas, kad Taryba nesiremtų viešai skelbiama kaltinamąja informacija, yra pernelyg formalus ir griežtas. Mano nuomone, toks tvirtinimas atmestinas.

102. Derėtų priminti, kad įtraukimo į sąrašą pasekmės labai rimtos. Įšaldomos lėšos ir kitas finansinis turtas ar ekonominiai ištekliai. „Lėšų, kito finansinio turto ir ekonominių išteklių įšaldymas“ – tai „kelio užkirtimas bet kokiam lėšų judėjimui, pervedimui, keitimui, naudojimui ar disponavimui, kai galėtų pakisti jų kiekis, dydis, buvimo vieta, nuosavybė, valdymas, pobūdis, paskirties vieta ar įvyktų kitokie pakitimai, leidžiantys naudoti tas lėšas, įskaitant vertybinių popierių portfelio valdymą“ [79]. Sustabdomas normalus į 2 straipsnio 3 dalies sąrašą įtraukto asmens, organizacijos ar grupės ekonominis gyvenimas. Neatrodo, jog, atsižvelgiant į tokias pasekmes, būtų nepagrįsta reikalauti, kad procedūros, kurių reikia laikytis, turėtų būti griežtos ir jomis turėtų būti paisoma pagrindinių teisių į gynybą ir į veiksmingą teisminę apsaugą.

103. Be to, sunku įsivaizduoti, kaip konkrečiai numatyti principo, kad Taryba negali remtis viešai skelbiama informacija apie naujus išpuolius kaip įrodymu, jog asmens, grupės ar grupės palikimas 2 straipsnio 3 dalies sąraše yra pagrįstas, išimtį. Kur nubrėžti ribą? Ar pakanka vieno „rimto“ įrodymo? Arba, jeigu reikia daugiau nei vieno įrodymo, kiek jų reikia? Ar viešas žinomo paskirtojo grupės atstovo (darant prielaidą, kad toks asmuo egzistuoja) pareiškimas, kuriuo aiškiai prisiimama atsakomybė už išpuolį, turi pakankamą įrodomąją vertę? Ar tokią pat įrodomąją vertę turi viešas pareiškimas, kurį padaro asmuo, apsimetantis, jog kalba grupės vardu? Kokia būtų pozicija, jeigu spaudoje pasirodytų pranešimų, kad išpuolį padaręs asmuo (kuris per tą išpuolį žuvo ir jo negalima apklausti) buvo tariamai „įkvėptas“ grupės tai padaryti arba „prisiekęs jai ištikimybę“? Ar dėl to grupė laikytina pakankamai atsakinga, kad jos pavadinimas būtų paliktas 2 straipsnio 3 dalies sąraše?

104. Žinoma, Taryba neišvengiamai įprastomis sąlygomis gaus informacijos apie (galimą) asmenų ar grupių dalyvavimą teroro aktuose ir veikloje. Tos informacijos šaltinis gali būti viešas ar privatus. Vykdydama lojalaus bendradarbiavimo pareigą, kuria grindžiama Bendrojoje pozicijoje 2001/931 įtvirtinta dviejų lygių sistema, Taryba turi pateikti valstybėms narėms informaciją ir įrodymų, kurių gavo ir kurie, kaip ji mano, galėtų būti svarbūs kompetentingoms institucijoms. Tiesa, pačioje Bendrojoje pozicijoje 2001/931 nėra reikalavimo, kad valstybės narės, gavusios iš Tarybos tokią informaciją, privalo imtis būtinų veiksmų oficialaus kompetentingos institucijos sprendimo dėl faktų ir asmenų, su kuriais susijusi Tarybos joms pateikta informacija, priėmimo procedūrai pradėti. Vis dėlto pagal tą pačią lojalaus bendradarbiavimo pareigą, mano supratimu, valstybės narės būtų įpareigotos tinkamai atsakyti į Tarybos prašymą įvertinti pateiktą informaciją. Žinoma, kas šešis mėnesius atnaujindama sąrašą, tokiais atvejais Taryba turėtų numatyti pakankamai laiko prašymui pateikti ir valstybės narės (-ių) atsakymui dėl jos pateiktos informacijos gauti. Atrodo, tai priimtina kaina už pagrindinių teisių į gynybą ir į veiksmingą teisminę apsaugą laikymąsi.

105. Jeigu Tarybai būtų leista remtis ne kompetentingų institucijų sprendimuose pateiktais faktais ir įrodymais grindžiamais motyvais, man taip pat kiltų abejonių, kaip toks procesas vyktų praktiškai.

106. Įsivaizduokime, kad Taryba iš patikimo ar pirminio šaltinio (viešo arba ne) gavo tam tikros medžiagos, kurioje tariamai pateiktas arba įrašytas suinteresuotojo asmens ar grupės pareiškimas, kad jie pripažįsta (ankstesnį ar būsimą) dalyvavimą teroro aktuose ar veikloje, ir kuriai, Tarybos nuomone, taikytinos Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 2 ir 3 dalys. Remdamasi ta medžiaga Taryba galėtų tik padaryti preliminarią išvadą, kad turi pakankamai rimtą faktinį pagrindą nuspręsti, jog tos

79 Reglamento Nr. 2580/2001 1 straipsnio 2 dalis.

grupės ar asmens palikimas 2 straipsnio 3 dalies sąraše ir toliau yra pagrįstas (neatsižvelgiant į jokius taikytinus kompetentingų institucijų sprendimus). Tada Taryba turėtų įtraukti tą informaciją ir įrodymus į šaliai, kurios nenaudai priimamas sprendimas, teikiamą motyvų pareiškimą prieš priimdama paskesnį sprendimą, kaip tai suprantama pagal Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 6 dalį[80]. Ar praktikoje tikėtina, kad ta šalis aiškiai priimtų (neigiamus) faktus, kuriuos jai pateikia Taryba? Vis dėlto tai būtų vienintelis pagrindas, kuriuo Taryba galėtų teisėtai: i) remtis tais faktais, nesant (ankstesnio ar naujo) kompetentingos institucijos sprendimo; arba ii) remtis tais faktais kartu su ankstesniu kompetentingos institucijos sprendimu, kuriuo ji jau rėmėsi. Prisipažinsiu, jog esu nusiteikusi šiek tiek skeptiškai dėl to, ar suinteresuotasis asmuo arba grupė būtų suinteresuoti pateikti Tarybai tokį patogų aiškų patvirtinimą.

107. Taigi negaliu pritarti liberaliai taisyklei, pagal kurią Taryba, norėdama palikti asmenį ar grupę 2 straipsnio 3 dalies sąraše, galėtų remtis viešai skelbiamais „faktais“ ir įrodymais iš spaudos straipsnių ar interneto. Viešas fakto pobūdis ir viešas su juo susijusių įrodymų prieinamumas savaime nėra pakankamas pagrindas taikyti bendrosios taisyklės, kad Taryba privalo remtis kompetentingų institucijų sprendimais, išimtį. Galiausiai derėtų pabrėžti, jog mano pozicija taikytina tik sprendimams, kuriais Taryba *palieka* asmenį ar grupę 2 straipsnio 3 dalies sąraše. Tokie patys apribojimai priimant sprendimą *išbraukti* asmenį ar grupę iš to sąrašo Tarybai netaikomi.

108. Todėl atmetu ir antrąjį argumentą, kuriuo grindžiamas antrasis apeliacinio skundo pagrindas.

Ar Bendrasis Teismas teisus panaikindamas ginčijamas priemones?

109. Paskutiniu argumentu, kuriuo grindžiamas antrasis pagrindas, Taryba iš esmės tvirtina, kad jeigu ji negalėtų remtis atviro šaltinio medžiaga, turėtų būti padaryta išvada, kad faktinė padėtis nepasikeitė ir kad dėl to ji gali palikti LTTE sąraše. Jeigu taip, tai reiškia, kad Bendrasis Teismas neturėjo panaikinti ginčijamų reglamentų, be kita ko, dėl atsisakymo pritarti tam, kad Taryba remtųsi atviro šaltinio medžiaga.

110. Nesutinku.

111. Pirma, Bendrasis Teismas panaikino ginčijamus reglamentus, kiek jie buvo susiję su LTTE, nes Taryba pažeidė *ir* Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnį, *ir* pareigą motyvuoti.

112. Antra, nepritariu logikai, kuria grindžiamas Tarybos argumentas: kadangi spaudoje nepranešama apie naujesnius aktus, tai reiškia, kad faktinė padėtis nepasikeitė ir kad dėl to LTTE turėtų būti palikta 2 straipsnio 3 dalies sąraše. Jau paaiškinau, kodėl manau, kad būtų nepagrįsta daryti prielaidą, jog yra priežasčių į sąrašą įtrauktą asmenį ar grupę palikti tame sąraše, kol faktinė padėtis pasikeistų taip, kad atsirastų (teigiamų) priežasčių išbraukti tą asmenį ar grupę iš sąrašo. Ilgainiui faktinė padėtis būtinai keičiasi. Net jeigu nėra kito ar naujesnio kompetentingos institucijos sprendimo (dėl kitų faktų), Taryba vis dėlto privalo iš naujo apsvarstyti, ar remiantis sprendimo, kuriuo ji anksčiau rėmėsi, faktais ir įrodymais vis dar yra dalyvavimo teroro aktuose rizika ir atitinkamai įtraukimo į sąrašą pagrindas. Šioje byloje tai taip pat reiškia, kad Taryba turėjo paaiškinti, kodėl 2001 m. JK nutartis dėl įtraukimo į sąrašą ir toliau yra pakankamas jos sprendimo pagrindas, o Bendrasis Teismas turėjo apsvarstyti tą argumentą. Dėl Bendrojo Teismo išvados dėl 2001 m. JK nutarties dėl įtraukimo į sąrašą Taryba teikia trečiąjį apeliacinio skundo pagrindą.

Išvada

113. Taigi atmetu antrąjį apeliacinio skundo pagrindą kaip nepagrįstą.

80 Sprendimo *Kadi II* 113 punktas ir jame nurodyta teismo praktika.

Trečiasis apeliacinio skundo pagrindas

114. *Trečiasis* Tarybos *apeliacinio skundo pagrindas* susijęs su tuo, kad Bendrasis Teismas suklydo, nes nepadarė išvados, kad LTTE palikimas sąraše galėtų likti galioti pagal 2001 m. JK nutartį dėl įtraukimo į sąrašą. Bendrajame Teisme Taryba tvirtino, kad ta nutartis savaime pakankama.

115. Pirmasis Tarybos argumentas susijęs su tuo, kad ankstesnėse bylose Bendrasis Teismas jau buvo pripažinęs tą nutartį kaip kompetentingos institucijos sprendimą, kaip tai suprantama pagal Bendrosios pozicijos 2001/931 1 straipsnio 4 dalį[81]. Tiesa (ir niekas, atrodo, to neginčijo), iš tikrųjų skundžiamo sprendimo 120 punkte Bendrasis Teismas aiškiai remiasi ta teismo praktika ir pritaria, kad ta nutartis yra kompetentingos institucijos sprendimas. Skundžiamo sprendimo, kuriuo Teisingumo Teismas remiasi nagrinėdamas šį argumentą, 205 ir 206 punktai faktiškai susiję su Bendrojo Teismo pozicija dėl Tarybos rėmimosi aktais kaip pagrindu priimant sprendimą palikti LTTE 2 straipsnio 3 dalies sąraše, kai dėl tokių aktų *nebuvo* priimtas kompetentingos institucijos sprendimas.

116. Antrasis Tarybos argumentas susijęs su tuo, kad skundžiamo sprendimo 206–208 punktuose Bendrasis Teismas suklydo nusprendęs, jog Taryba negalėjo remtis 2001 m. JK nutartimi dėl įtraukimo į sąrašą, nes jai buvo nežinomi faktai ir aplinkybės, dėl kurių buvo priimtas tas sprendimas. Manau, kad Bendrasis Teismas nepadarė tokios išvados. Cituojamame punkte Bendrasis Teismas nagrinėja Tarybos ir Komisijos argumentą svarstydamas, kodėl ginčijamų reglamentų pagrinduose nenurodomi konkretūs kompetentingų institucijų, nagrinėjančių ir patvirtinančių aktus, kuriais Taryba rėmėsi motyvų pareiškimo pradžioje (t. y. kaip tai apibūdina Bendrasis Teismas, keliais smurto aktais, apie kuriuos Taryba sužinojo iš spaudos ir interneto ir kuriuos priskyrė LTTE), sprendimai. Institucijos teigė, kad LTTE galėjo ir turėjo apskųsti ribojamąsias priemones nacionaliniu lygmeniu. Bendrasis Teismas tuos argumentus atmetė, nes: i) jeigu Taryba naudoja teroro aktus kaip faktinį pagrindą savo pačios sprendimuose, ji privalo motyvų pareiškime nurodyti kompetentingų nacionalinių institucijų sprendimus, kuriuose konkrečiai išnagrinėti ir nustatyti terorizmo faktai[82]; ii) tais argumentais patvirtinamas konstatavimas, kad iš tikrųjų Taryba rėmėsi rasta informacija spaudoje ar internete[83]; iii) remiantis tais argumentais galima pagalvoti, jog nacionaliniai sprendimai, kuriais rėmėsi Taryba, galėjo būti nepagrįsti jokiu konkrečiu teroro aktu, kol suinteresuotoji šalis nepateikė jokio skundo nacionaliniu lygmeniu[84]. Priešingai, nei tvirtina Taryba, iš tų punktų (ypač iš 206 punkto) negalima suprasti, jog Bendrasis Teismas reikalavo, kad Taryba būtų susipažinusi su visa informacija, kuria rėmėsi vidaus reikalų ministras, įtraukdamas LTTE į sąrašą.

117. Tarybos argumentus, ar tokia šalis, kokia yra LTTE, privalo siekti teisminės peržiūros nacionaliniuose teismuose, taip pat reikia aiškinti atsižvelgiant į tas aplinkybes. Tačiau tie argumentai nesvarbūs trečiajam Tarybos apeliacinio skundo pagrindui, iš esmės susijusiam su tuo, jog Bendrasis Teismas nepriėmė sprendimo, kad ginčijami reglamentai vis dėlto galioja, nes jie pagrįsti 2001 m. JK nutartimi dėl įtraukimo į sąrašą.

118. Trečiajame Tarybos apeliacinio skundo pagrinde netiesiogiai teigiama, jog, pritaręs pirmajam LTTE ieškinio pagrindui tik tiek, kiek jis susijęs su Indijos valdžios institucijomis, ir nepritaręs tam, kad Taryba rėmėsi aktais, dėl kurių nebuvo priimti kompetentingų institucijų sprendimai, Bendrasis Teismas turėjo vis dėlto konstatuoti, kad 2001 m. JK nutartis dėl įtraukimo į sąrašą buvo pakankamas pagrindas ginčijamiems reglamentams priimti. Tai reikštų, kad tų reglamentų panaikinimas dėl su kitomis priežastimis susijusių trūkumų buvo nepagrįstas.

81 Pirmiausia Bendrojo Teismo sprendimo *PMOI* 144 punktas.

82 Skundžiamo sprendimo 206 punktas.

83 Skundžiamo sprendimo 207 punktas.

84 Skundžiamo sprendimo 208 punktas.

119. Bendrojo Teismo išvadose dėl nacionalinių institucijų sprendimų, kurie vis dėlto buvo nurodyti ginčijamuose reglamentuose (taigi pirmiausia 2001 m. JK nutarties dėl įtraukimo į sąrašą), iš esmės siekiama atsakyti į klausimą, ar tie sprendimai buvo priimti dėl aktų, kuriuos Taryba inkriminuoja LTTE pirmoje ir antroje ginčijamų reglamentų motyvavimo, kuris, Bendrojo Teismo nuomone, yra faktais grindžiamas motyvavimas ir turėjo lemiamą vaidmenį Tarybai vertinant tikslingumą palikti LTTE sąraše[85], pastraipose. Gana akivaizdu, kad taip negalėjo būti, nes sprendimai buvo priimti anksčiau, nei padaryti inkriminuojami aktai[86].

120. Nors Bendrasis Teismas pripažino, jog įgyvendinimo reglamentų Nr. 83/2011–Nr. 125/2014 motyvuose Taryba citavo pradinius nacionalinius sprendimus (2001 m. JK nutartį dėl įtraukimo į sąrašą), jis konstatavo, kad ji tiesiog nurodė, jog tie sprendimai tebegalioja[87].

121. Iš tos faktinės aplinkybės Bendrasis Teismas nepadarė jokios aiškios išvados. Taigi, nors Taryba neteisingai teigia, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, nes priėmė sprendimą, jog 2001 m. JK nutartis dėl įtraukimo į sąrašą negalėjo arba nebegalėjo būti galiojantis kompetentingos institucijos sprendimas, taip pat nėra aišku, ar Bendrasis Teismas faktiškai neapsvarstė klausimo (kuris jam buvo aiškiai pateiktas remiantis LTTE argumentais pagal jos ieškinio ketvirtąjį–šeštąjį pagrindus, kartu atsižvelgiant į antrąjį ieškinio pagrindą), ar Taryba pagrindė ginčijamus reglamentus ne kompetentingų institucijų sprendimais, o aktų, kuriuos Taryba tiesiogiai inkriminavo LTTE, sąrašu[88].

122. Trečiąjį apeliacinio skundo pagrindą būtų galima atmesti, nes kadangi Bendrasis Teismas panaikino ginčijamus reglamentus, jis turėjo padaryti netiesioginę išvadą, jog, neatsižvelgiant į Indijos sprendimą ir įvairius aktus po pirminio sprendimo priėmimo, kuriuos Taryba inkriminavo LTTE, nenurodydama kompetentingų institucijų sprendimų, 2001 m. JK nutartis dėl įtraukimo į sąrašą negalėjo būti savarankiškas ir pakankamas ginčijamų reglamentų pagrindas.

123. Tačiau, mano nuomone, toks skundžiamo sprendimo aiškinimas pernelyg palankus. Pritariu Tarybai, kad nustatęs, jog kai kuriais pateiktais motyvais negalima pagrįsti sprendimo palikti LTTE sąraše, tad jį reikia panaikinti, Bendrasis Teismas turėjo aiškiai išnagrinėti kitus motyvus ir patikrinti, ar vienas iš jų yra pats savaime pakankamas sprendimui pagrįsti[89]. Ginčijamus reglamentus būtų galima panaikinti tik jeigu tie motyvai taip pat nėra pakankamai tikslūs ir konkretūs, kad jais remiantis būtų galima priimti sprendimą dėl įtraukimo į sąrašą. Tačiau Bendrasis Teismas nepadarė tokių išvadų. Bendrojo Teismo argumentavimas buvo iš esmės susijęs tik su fakto nustatymu, t. y. su tuo, kad Taryba tiesiog pacitavo ankstesnius nacionalinius sprendimus ir nurodė, jog jie tebegalioja. Todėl reikėtų pritarti trečiajam apeliacinio skundo pagrindui ir panaikinti Bendrojo Teismo sprendimą.

124. Laimei, šioje byloje Teisingumo Teismas gali priimti galutinį sprendimą pagal Teisingumo Teismo statuto 61 straipsnio pirmos pastraipos antrą sakinį. Penktajame ir šeštajame ieškinio pagrinduose LTTE tvirtino, kad ginčijamų reglamentų motyvų pareiškimas nebuvo išsamus, kad dėl to ji negalėjo veiksmingai apsiginti ir kad Teisingumo Teismas turėtų peržiūrėti tuos reglamentus.

125. Šioje išvadoje jau paaiškinau, kodėl, mano nuomone, Bendrasis Teismas teisingai nusprendė, kad priimdama sprendimą palikti LTTE 2 straipsnio 3 dalies sąraše Taryba negalėjo (motyvų pareiškime) remtis: i) trečiųjų valstybių institucijų sprendimais, nenurodydama pagrindo nuspręsti, kad tokie sprendimai buvo priimti pagal pagrindinių teisių apsaugos standartus, lygiaverčius tiems, kurie pagal ES teisę taikomi valstybių narių institucijų priimamiems sprendimams; ir ii) įvairiais naujais aktais,

85 Skundžiamo sprendimo 202 punktas.

86 Skundžiamo sprendimo 195 punktas.

87 Skundžiamo sprendimo 196 punktas.

88 Žr. skundžiamo sprendimo 155 punktą.

89 Sprendimo *Kala Naft* 72 punktas ir jame nurodyta teismo praktika.

kurie nebuvo išnagrinėti ir nustatyti kompetentingų institucijų sprendimuose. Dėl to kyla klausimas, ar pakanka, kad ginčijamų reglamentų motyvų pareiškime Taryba konstatuotų, jog tebegalioja pirminiai kompetentingų institucijų sprendimai, pirmiausia 2001 m. JK nutartis dėl įtraukimo į sąrašą, arba jog buvo priimtas kompetentingos institucijos sprendimas.

126. Dėl jau paaiškintų priežasčių[90], mano nuomone, to nepakanka. Taigi darytina išvada, kad dėl to ginčijamos priemonės turi būti panaikintos. Tokiomis aplinkybėmis Teisingumo Teismui nebūtina svarstyti kitų LTTE ieškinio pirmosios instancijos teismui pagrindų.

Išvada

127. Atsižvelgdama į visus išdėstytus argumentus siūlau Teisingumo Teismui:

– patenkinti Europos Sąjungos Tarybos apeliacinį skundą,

– panaikinti Bendrojo Teismo sprendimą sujungtose bylose T-208/11 ir T-508/11,

– panaikinti Tarybos įgyvendinimo reglamentus: 2011 m. sausio 31 d. Reglamentą Nr. 83/2011, 2011 m. liepos 18 d. Reglamentą Nr. 687/2011, 2011 m. gruodžio 22 d. Reglamentą Nr. 1375/2011, 2012 m. birželio 25 d. Reglamentą Nr. 542/2012, 2012 m. gruodžio 10 d. Reglamentą Nr. 1169/2012, 2013 m. liepos 25 d. Reglamentą Nr. 714/2013, 2014 m. vasario 10 d. Reglamentą Nr. 125/2014 ir 2014 m. liepos 22 d. Reglamentą Nr. 790/2014, kuriais įgyvendinama Reglamento (EB) Nr. 2580/2001 dėl specialių ribojančių priemonių, taikomų tam tikriems asmenims ir subjektams siekiant kovoti su terorizmu, 2 straipsnio 3 dalis ir panaikinami atitinkamai įgyvendinimo reglamentai (ES) Nr. 610/2010, Nr. 83/2011, Nr. 687/2011, Nr. 1375/2011, Nr. 542/2012, Nr. 1169/2012, Nr. 714/2013 ir Nr. 125/2014 tiek, kiek jie susiję su Tamil Eelamo išlaisvinimo tigrais,

– pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 138 straipsnio 3 dalį ir 184 straipsnio 1 dalį nurodyti Tarybai padengti savo bylinėjimosi išlaidas ir du trečdalius Tamil Eelamo išlaisvinimo tigrų bylinėjimosi išlaidų, susijusių su šiuo apeliaciniu skundu,

– pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 138 straipsnio 3 dalį ir 184 straipsnio 1 dalį nurodyti Tamil Eelamo išlaisvinimo tigrams padengti savo likusias bylinėjimosi išlaidas, susijusias su šiuo apeliaciniu skundu,

– pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 138 straipsnio 1 dalį ir 184 straipsnio 1 dalį nurodyti Tarybai padengti savo bylinėjimosi išlaidas ir Tamil Eelamo išlaisvinimo tigrų bylinėjimosi išlaidas pirmosios instancijos teisme ir

– pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 140 straipsnio 1 dalį ir 184 straipsnio 1 dalį nurodyti Prancūzijos, Nyderlandų ir Jungtinės Karalystės vyriausybėms ir Europos Komisijai padengti savo bylinėjimosi išlaidas.

90 Žr. šios išvados 77–91 punktus.